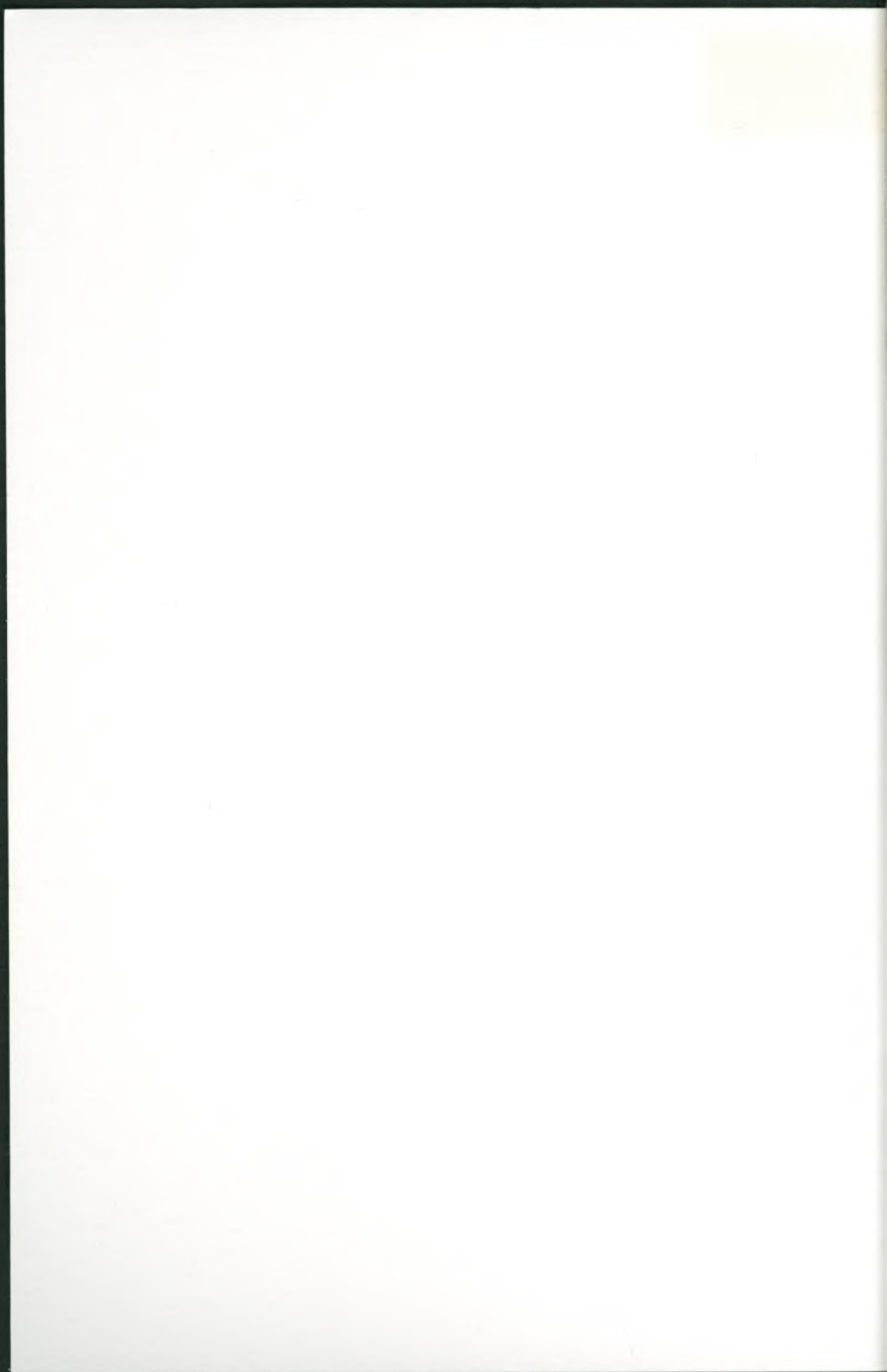

MB
141.169

PÉNTEK IMRE
HOLT
VERSENY

válogatott
és új versek

PÉNTEK IMRE

**HOLT
VERSENY**

válogatott
és új versek

MB/41.169

27. 885

1992

Kiadja: a Vörösmarty Társaság 1992

Felelős kiadó: Jávor Ottó

Szerkesztette: Bakonyi István

Címlapterv: Filep Sándor

Készült az ALBASWISS Kft nyomdájában 508.92.

Felelős vezető: Gajdóczi Tibor

Számítógépes kiadványszerkesztés: Help Kft

ISBN 963-04-1975-0

Ifjúságom emlékműve

Már a koszorút leakasztom
fülemről, elég a tréfa.
Minek ide sok vacak rongy,
szeméttelepek hulladéka?

Unalmas lett a mártíromság,
bukott vigécek hősi póza.
Libeg a szélben lyukas, rossz zsák,
emlékművem fellobogózva.

Eldobom ezt a koszorút, mely
virágtalan, ócska drótváz.
Akinek itt nem jutott hely,
a dologhoz jó arcot vág.

Én kiszállok a kocsiból
ott, ahol nincs megálló.
A zörgő szerelvény ellohol,
jajgatva csattan át a váltó.

Az lesz ám a megérkezés,
ha magához ölel a talpfa.
Ünnepélyes lesz az egész,
döng tábori csinnadratta.

Uraim! A végső megoldás,
az egyetlen emberfölötti:
két sín magányát pompás
híddal örökre összekötni.

Sugározatok gyászzenét
a rádióban hetekig,
és zokogjatok, hogyha két
hatalmas fülem temetik.

Bosszús induló

A macskákat háztetőre agítalom,
s a nyugdíjasoknak tervezett
bél- és sápkóros aggszervezet
is megalakul még a nyáron.

Legyet a cipőkanálon
cukorra csalni élvezet,
mely ciánkálival mérgezett,
akár sötétkéék aljasságom.

Ha egy merészet gondolok,
indítok koldus-ostromot
ellenetek, ó áruházak,

s a gyűlölt farsangi trombitát
fújom, dobhártyám szakadjon át,
lehetőleg húsvét vasárnap.

Hivatal

Az ajtókon fehér festék.
A kilincset is bekenték.
Álmatlan üres folyosók
zuhogják a takarodót.

Áporodott villanykörték
figyelik a legyek röptét.
Egyikük sóhajt: Istenem,
elfoglalták a díszhelyem.

Képek rejtik a falakat.
Plafonról mészeső szakad.
Az ablakon odapingált
állapotos anyacsimpánz.

Kulcslyukból kinőtt fülek
hallgatóznak, de mind süket.
Titkolózni oly nehéz
előtted, kettős könyvelés.

Végül íme a fölény
hintázik az ujjak bögyén.
Pörgetik a kulcsokat,
de ez se jelent túl sokat.

Idill

„napot”!— köszön a ronda bérház,
és megemeli a tetőt.
Szeméből kilóg egy vénlány,
ki még horgolt az előbb.

Csipketerítőn kis kutyuska
herendi porcelánból.
A táncosnőnek sincsen nyugta,
folyton ugrál, viháncol.

A házmester harmonikázik,
ahogy gőzösön szokás,
hajókáznak nénik, bácsik,
mint szemben a zokogás.

Ó, csak lennék olyan

Ó, csak lennék olyan, akár ti,
meccsrejárók és italboltban
könyöklők, olyanforma,
mint a villamoson bárki.

Vasasdrukker vagy fradipárti,
zászlókat lengetve, hordva,
olyan, kit befogad a horda.
Az öntödéből szaki bácsi.

Megpróbáltam, de a hangom
elakadt, mint egy idegennek.
Lézengő ürgék jöttek-mentek,

hozzámütődtek — pardon, pardon —
de kórusaitok vad zajából
fölsírt, nincs itt semmilyen tábor.

Hősök

Egyetlen barátom ma itt
ez a rejtélyes, szürke kőfal.
Az égen távozó repülőraj
zúgja a búcsú hangjait.

Závár csattan, a fény vakít.
Mellemben pompás golyóval
fekszem a magasló gyomban
temetetlenül napokig.

A sorsom ez. A hősök sorsa.
Sírunk virággal teleszórva,
s dühtől fetrengve — ez most a cikk —

hallgatjuk, hogyan magyarázzák
emlékünket félre a gyávák,
a kegyelet nyájás szónokai.

Vers

Örökös hátországbán élek,
— messze morajlik a front —,
azzal küzdök, aki idetéved,
én, a bolond.

Ablakba ült az üres környék,
egérkéit mellényzsebébe dugta.
Barikádom lőrésein őrként
figyel a dudva.

Házamban minden zaj kihűlt.
Fölrajzolom a falra árnyamat
kusza vonallal. Egyikünk
itt marad.

Van-e jogunk

pocsolyát kötni a gyermekek nyakába
agyunk almájában kukac-kongresszust leszavazni
taknyos ormányunkat lobogókba fűjni
pucérságot szögezni a jólöltözöttek válltömés-szívének
vezércikk-hálójukban aludni
véceöblítést szimfónikus zenekarra hangszerelni
fejest ugrani a húsdarálóba hogy fasírttá nemesedjünk
bérletünkkel mankóra szállni
áttrombitázni a mennyhuzaton
biciklivel rohanni a turdöfrancba
kávédarálónk atom óvóhelynek álcázni szemünket színes televíziónak
Miss Európából bájkonzervet gyártani
fehér egeret tenyészteni az ágyúcsövekben
pénztárgépek blokkjait nulla-szemüvegen figyelni
reklám-tócsát nyálazni a kirakat előtt
papást-mamást játszani a dísztribün alatt
háztetőre költözni a plafon előtt
Kolumbuszt Amerikára térdeltetni
virágokat kiherélni
hugyoldák tájképeit levizelni
az ég arany köldökébe köpni
levesbe fojtani a daragaluskát
van-e jogunk
föltankolni a fürdőkádat lángfürdőt venni
van-e jogunk megbolondulni
ha egészen normálisak nem lehetünk
van-e jogunk
van-e jogunk

Baleseti jegyzőkönyv egy gondnoknő haláláról

Retkek, hagymák, piaci pletykák közt
a legújabb primőr halálhíred volt.
Ott terítették ki
a betonstand sáros kőplatóján
hagymák és krumplik társaként.
Hajadban zeller, sárgarépa,
saláta zöldje, árvácska tövek hulladéka.

Mint ócska krimiben,
siklott veled a csónak,
unalmas a lemez,
mindig véletlenül
veszítjük el a jókat.
Tanúk: az ég, képeslap-fodor felhők,
távoli lombok, hőségben is didergők,
örök hallgatók,
hiába öklendezik a csendet,
egyszer majd mégis mindent
el kell mondaniok.

Mikor fejed felett
lángolt a nap haragja,
eszedbe jutott,
mért maradtál így magadra?

A felszín üveg-közhőjét
bezúzó szabdalt kezéd után,
világunk utolsó látszataként,
nyúlt-e valaki egyáltalán?

Hangtalan merültél,
zöld arccal, mint a víz,
ebben a töredék pillanatban
gyűlöltél-e valakit?

Telhetetlen lány,
aki megvetted a földi férfiak szerelmét,
s a tested úgy mutattad meg,
hogy beléd űrült a mélység.
S gyöngéd volt hozzád,
hogy megkapott,
szádba csúszott a nyelve,
homokra borult alakod
buborék gyöngyökkel felékszerezte.

Mondd, mi hiányzott neked,
milyen megadhatatlan,
amiért elhagytál mindent,
s nézünk utánad megzavartan.

Mondd, miért ámitottuk
magunkat oly sokáig,
remény rongyokkal tömve ki
a bizonytalanság éjszakáit.

Kiszolgáltatta lenni annak,
aki pimaszul élve maradt,
miért akartuk tőled el-
csalni a halálotat?

Püffedten szöktél szeretőd
hízalgését elunva,
s ami a vízen fenn lebeg,
csak bomló és rémes hullá.

A csáklya körme durván belédkap,
felszakad lastex fürdőruhád,
a rádzuhogó fűz alatt
játszol te Hamlet nélkül is
szemérmetlen Oféliát.

Emlékezik, zajong a tó,
hullám testtel simul öledbe,
mert aki egyszer megszeretett,
nem is tudja, hogyan feledje.

Íme, a gondnoki iroda,
gondtalan szívvel tollázkodnak,
fel se tűnik már senkinek,
téged innen csúnyán kiloptak.

Egyetlen téves megrendelésed
föladtad, megjött, nem is késett.

Levelek fordulnak meglepetten,
rajtuk: a címzett ismeretlen.

Stimmel az összeg, mégis hibás
valamiképp az összeadás.

A könyvelés minden rovatából
egyes-egyedül te hiányzol.

Csúszkál a fiók, az asztal forog,
leomlanak a számoszlopok.

S ha minden szorzást elvégzünk újra,
a végeredmény: kifacsart nulla.

Jegyzékek, számlák gyúrten, szakadtan
kavarognak a hűvös huzatban.

S amibe gyászunk belecsorbul,
— bár így is mire kötelez? —
hogy voltál, hogy természetes volt,
nem vagy, ez is természetes.

Önérzet

Engem nem protezsáltak sem itt, sem ott,
nem írtak érdekemben ajánlott levelet,
nem szóltak át telefonon senkinek,
nyájas íróasztalok sem társalogtak miattam,
jeles személyiség sem jött hozzám hívatlan,
a fönti rokonok sem intézték dolgomat,
nem nyílt nekem sohasem mellék-, sem pótrovat;
joggal tölthet el a csökönyös büszkeség:
saját erőmből váltam senkivé.

Megbolondulásig

Megbolondulásig hú
a tűzoltó-laktanyához;
fejemben egyen-tetű,
fogkefém is szabályos.

Muskátli virágzott éjjel
fölfordult sisakomban,
petróleumos lével
apró lángjait locsoltam...

Irgalom nélkül tengők
gyújtani érünk vágyat,
izzó alkonyi felhők
vörös kocsinkra várnak.

A nagy hadművelet előkészületei

időzített bolondgombák
ólomfejük leplombált
a páncéldombokon
acélvirágcsokor

égre pillantó vaksi szem
huzagolt csöví félelem
pitypangok deszant százada
a rét fölött lebeg tova

fagylaltos kocsikból hadtáp
gázmaszkos képű macskák
költöző fecske-felhő
jelzi a radarernyő

veri az eső sorozat
a bonbonos dobozokat
paraplés különítmény
indul sétára büszkén

pizsamás tábornok
hangtompítóval horkolt
reggeli kakaóját
légiveszélytől óvják

a vezérkari főnök
iránytű nélkül ódöng
unalmában mit tehet
mellére tűz egy rendjelet

valamennyi közlegény
borjújában krémeslepény
várják teljes harci díszben
hogy a gyászpincér terítsen

Fekete sügér

miért
pucolok fekete sügért
egy nyári konyhában
200 km-re feleségemtől kisfiamtól
régi Népszabadság oldalakon
hol nemrég paprikafűzér száradt
mellettem egy idegen nő
lebontott hajában pikkelyek csillámlanak
mintha bálba készülne
röhejes ahogy halaimmal buzgólkodik

miért
ácsorgok hivatalos színűre mázolt
ajtók előtt míg hónaljszőreim
verítékben áznak
s cipőmből a zoknibűz kicsap
bizonytalan ígéretekre bízva magam
ahogy egy munkanélkülihez illik

miért
kellett fennakadnom
egy pompás hadgyakorlaton
mely óramű pontossággal zajlott le
a végén hullottak a kitüntetések
ezeket gondolom
miközben pucolom a fekete sügért
esetleg meg tudná mondani valaki
miért

(1969-70)

A szabadság tautológiái

Ajtók és záruk sokfelől,
szédült kulcsként hiába forgok;
fogoly vagyok, de ki az őr,
ki lesz majd az, ki értem öl,
s köteleimből kioldoz.

*

Szökéseimbe zárt fegyenc
figyelve létem rácsain túl
állok csak, és ha indulok,
börtönöm is velem elindul.

*

Szabadságom a semmi őrzi,
mely kéken kifeszítve lüktet
fejünk felett, réges-régi
föloldozója minden bűnnek.

Vád-dal

Fejjel lefelé futkosok,
mint légy a foltos plafonon;
aki szemembe akar nézni,
annak érdemét tudom.

De onnét is, ahol vagyok,
felzeng bájos ítéletem:
Ne higgyenek a habverőnek,
bármilyen nagy habot kever.

Leghívebb csodálóim a
fehérköpenyes angyalok,
fülemmel Schubert harmonikázgat,
én, ahogy illik, jajgatok.

Az ápolástan tudomány,
mint a tényekből kiderül,
a torokfájós gumicső
borotvaségélyben részesül.

Takarékos a takarék,
fürdőszobája pléhlavór;
mindenki gyűjti szorgosan
az áldott tapasztalatot.

Ólom repül a levegőben,
szárnyak nélkül is oly sebes;
alul van, mi fölül lehetne,
de mi ebben az érdekes?

S akire minden tartozik,
Isten, e bamba dinnyecsősz,
hortyog, rá se fűtyülve, hogy
hálósipkáján pók időz.

Zenon emlékére

Ajtók csukódnak fémesen, nyílnak mások;
meddig tart hangyaboly kavargásod?
Minden ajtó mögött ugyanaz vár,
s te gyöngébb vagy szellőnyi fuvalomnál.

Mondd, hova futsz, meddig elérhetőbben;
mint megmeredt golyó a levegőben,
mely kifúrja önnön mozdulását,
s a lyukon gyöngyszemű nyugalom száll át...

Maradj meg így, félig elindulóban,
szökést mímelve, mégis földhöz kapaszkodóan,
akkor a messzeség fogad nyűgös fiának,
s partjaival együtt az éjszakába árad.

Örök asszonyiség

feleségem olyan házias
hogy lakályossá tenne egy koncentrációs tábort

a szögesdrótra lampionokat akasztana
az általa fölsikált barakkpadlóra
csizmában nem léphetne senki
pókhálózna az őrtornyokat
kinyitná az eget
a krematórium füstjét kiszellőztetné
a puskacsövekbe virágokat dugdosna
divatossá viselné a csíkos rabruhát
a szemétdombon lelhető krumplihéjből
nem mindennapi kaját hozna össze
s a szörnyű fapriccset
élete kockáztatása árán
csipketerítővel csúfolná meg
örökké tesz-vesz
nem minden érzék nélkül
albérletünket úgy helyrepopofozta
hogy a tulaj alig ismert rá
aszongya nekem
a maga asszonykája megéri a pénzét
én mondom le a kalappal előtte uram

Fiatal költők, 1969

Nem nyomorgunk Párizsban, sem Bécsben,
nem kezdtük el bevágni az A betűnél
a Nagy Francia Szótárt,
a legalitásból vonultunk a közönybe,
nem fogtak perbe, nem ítélték el:
élünk — se jól, se rosszul:
verset írunk — se jól, se rosszul.
Ha ez valakit érdekel...

Szélben

Nincs otthonom. Hát ne legyen!
A gond hiába hajszol —
kőd markolász kilincsemen,
és nyithatatlan ajtóm.

Vesztem, mi veszteni való.
Történhetne-e szebben?
Későn kioldott villanó-
fény árad el szememben.

Az ég kegyetlen kékje les.
Szélnek tartom a hátam:
vigyen! Hé, aranyeres
világ, szaladj utánam!

Az utca réme

bár csóróságom öröklött
őrzöm magam mint az ökröt
vannak lakatlan fogalmak
ott lelhetek tűzoltalmat

Gál Tibor és látszerésznél
pofon üldözött a részvét
szemüvegem négy országon
békeversenyt karikázott

a férfiszobrásztól kilépve
én voltam az utca réme
a tükrös kirakatba képem
nem kerülhet semmiképpen

napirendem változatlan
fürdök finom szappanhabban
mellkasomban dekoratív
izgalommal lüktet a szív

a mindennapi irgalom
árnyéka jár a szobafalon
kiöntöm a piszkosvizet
és hiszek hiszek hiszek hiszek

napló

ott álltam lehetőségeim határán
próbáltam elképzelni mi lehetne
hol a vonal cukorspárga talán
amit majd át kell ugranom
szinte lekönnyököltem az útra
úgy bámultam

egyszerre elfelejtett intelmek
ébredtek újjá bennem
hisztérikus jóslatok
anyai siránkozások a főzőkanál mellől
vasárnapi levesek bugyborékkoltak
kakasok prédikáltak
bepisilt iskoláskönyvek
tisztába tették idézeteiket
micsoda kórus
legbensőbb érzelmeim macskazenéje

visszafelé még láttam
egy kő Krisztus arcán a szenvedést
mosollyá gyalázta az idő
elmaradtak mögöttem
az idegen nyelvű feliratok
nyikorgó sorompó nyögte fülembé
megérkeztem itthon vagyok

A futamodó balladája

Légy partizán a dzsungelekben,
Káposztás Jancsi a piacon,
ápolj a bőrd juhbelekkel,
terméskővel rakd a vagon
görnyedve, hogy ropog a csont;
légy stewardess zuhanó gépen,
amint nyugalmat színlel éppen,
kopó, kit megcsal a szimat,
csecsemő, koraszületéssel —
csak az ne legyél, aki vagy!

Légy fűtő, kazántűzbe néző,
pucold a vécét vastagon,
szakadjon sóhajod, a végső,
rideg, kórházi ágyson;
kopogj fehér bottal, vakon,
mosogass bűzös konyha mélyén
kihullott hajú vén cselédként,
kávésnéni légy, lelki zacc,
múltat jósolj, családi békét —
csak az ne legyél, aki vagy!

Merülj az örök üdvösségbe,
porladj szét, mint a pillanat,
érd be kevéssel — sokkal, ne érd be,
cellafényben fürdesd magad,
míg azt hiszi kinn az ő: szabad;
told a nyikorgó vastalicskát,
szemetes lapát vicсорít rád,
csurogi, közfürdői szivacs,
hasogasd szét a gyémántsziklát —
csak az ne legyél, aki vagy!

Bújj át minden határon, záron,
bőrödet hagyva zálogul,
úgy illanj el, akár az álom,
a réseken, foghatatlanul,
mindig magadon jutva túl;
a zengés kapui kitárva,
de belefogott a némaságba
a zengő — torkára vág a fagy;
távozonak marad az árnya —
nem lehetsz az, aki vagy!

Táncdalszöveg-töredék

Veszek egy luxus kanapét,
szerelmet vallok, maga szép,
maga gyönyörűen formált!
Ha kevés a havi fixem,
ráhajtok, és mese nincsen,
túlteljesí-
túlteljesí-
túlteljesítem a normát.

Luxus a divat,
mindenre kihat
máma,
elmegy az ember a meló-
elmegy az ember a meló-
elmegy a melódiába.

A melós

Ő dolgozik, mert élve kényszerek közt
nincs sok választanivalója;
a nyűtt overáll húsával szakad le róla,
s tenyéből ismer minden munkaeszközt.

Ha jó pénzt keres, gubancos gondja lesz több,
mérgét lötykölt kocsmapultra szórja,
a tévéműsor, lármás altatója,
zsong-donog, míg fáradtsága megköt.

Körme alatt sötétlő gépolaj-hold,
komoran sejti néha, jövője szélén hajlong;
fejfájós hangon kompresszor süvít...

Gyűlésen gyakran felvilágosítják,
kik brosúrákból fürkészik a titkát:
hogyan egy világ már néki készül itt.

Variáció egy sémára

A zümmögés,
a dünnyögés,
pofánkon a zsillettnyi rés,
a motyogás,
a zokogás
gyöngyeiről lefut a máz;
a fegyelem,
a maroknyi rend
— képzeljetez akármilyent
hiába papol annyi szépet,
randevút ad a csőcseléknek.
Aki eddig a sorban állt,
bekötött szájjal, mint a zsák,
türelmesen topogott,
támaszkodott és csoszogott,
váltotta zsibbadt lábait;
a bal,
a jobb,
a bal,
a jobb,
menni, menni, menni fog —
mint a rugó, mely megszakad,
feltépi a rácsokat,
a zárat,
a lakatoknak fejszét mutat,
túl sok
ideig próbálgatta a kulcsot,
s amivel nem kínálta a lassan,
most megszerzi feszítővassal!
Fejére újságból hajtogatott
elegáns papírcsákót rakott;
a címbetűk,
a díszszavak
rikkancsként rikoltanak;

a konzervek,
a dobozok,
zacskók,
bálák,
csomagok,
ládák,
hordók,
üvegek,
repedjenek
és törjenek!

...

Ez a kimért,
kicentizett
világ kell-e valakinek?
Légy jó!
Jóságodnak ára van.
Légy erényes!
Erényed önmagára vall.
Se fönt,
se lent,
se kint,
se bent:
helyezd el
a végtelent!
Okoskodásból
terelőrácsok,
jövőt kémlelőn
fekete hályog,
hódítsuk meg,
hódíthatjuk
a vakondtúrásnyi magasságot...

...

Szétzúzni annyi véges irányt,
elindulni csak toronyiránt,
s menni,
amíg a kéklő horizont
zubbonyán a sárga plecsni
szíved fölött fog melegedni!

army-hopp

elcsíptem egy tábornokot
amint masí-masírozott
sietett ágyú-avatóra
zsebében tik-tak hadióra

vállpántja függönybojtos
hátnadrágja foltos
budija előtt ott áll
három elit hadosztály

nézi a vaktérképet
miből az előbb tépett
vezényeli csapatait
maga meg a fűben lapít

harcias öreg papagáj
fel van húzva a szája jár
mint süket megafon harsog
piffpuff csatamarsot

megjött ám a hadüzenet
becsukjuk a hasüzemet
kifeszítve a hősi mell
és mindenkinek győzni kell

hidegszik

fáznak az atombombák
a hidrogén szőke bombák
a gombafelhők
minden ízükben reszketnek
körmüket huholják
a silbakoló messzenéző rakéták
pocsék az idő a betonsilóban
fáznak az atomtengeralattjárók
kék szájjal trópusi tengerekben
kucorognak
fáznak a páncélosok
szinte csörög a hernyótalpuk
úgy vacognak
fáznak a rakétaelhárító rakéták
taknyos orrukat piszkos zsebkendőbe fújják
feleségük lélekmelegítőt köt nekik
a vadászrepülők dideregve
szálldosnak a metszőkék levegőben
lerázzák szárnyukról a jégcsillámokat
a világúrhűtőszekrény primán működik
fáznak a gyorstüzelő ágyúk
torkukra sálat csavartak
és krákognak és köpködnek és orvoshoz járnak
elfagynak az aknamezők
elhervadnak az acélvirágcsokrok
remegnek a hadiköltségvetések
az atomaknazárok
a gépfegyverek és gránátok

közelebb húzódnak a fűtőtesthez
az önjáró lövegek begyűjtanak a kályhába
fáznak a műholdak
szeretnének egy műanyag kutyaólbán
a szalma közé bújni
fázik a puskagolyó
besurran az emberszívbe
a finom puha húsfészekbe
melegedni

Hétköznapi dal

Disztingvált rádióhangok
félreverik a hírharangot;
a tabletták már sorakoznak;
falásra szánt rohamosztag.

De kinek kell ma melodráma?
Lement az élet átlagára.
Ha vér lucsog a lefolyórácson,
feltörli a köztisztaságrongy.

Papírcsákóban szónokolhatsz,
terítve az ünnepi szóplacc,
míg felöltöd tribuni pózod,
fújtatódból kifogy az ózon.

Halkul a bántó bizonyosság,
a papucsok úgyis túlcsozogják;
csoszognak az egész világon,
a hangjukat holtig imádom...

fogócska

mint egy harisnyafogó
oly bérügyes akrobata
szülőmamája négyszemű
bájkóros mikropata

a tejeslábast átszeli
vészes díszhasmenésben
tapsolnak proccok rongyróbertek
szemükből könnyet présel

mind ugrál bugyuta népség
bénike lenci nyamola frédi
szalvétáját lengeti négyrét
mocskosszáj ágota néni

a széplelkű automata
drótozott művirággal
az elmebeteg hősdonor
műtőasztalon szárnyal

vízfejű hidroglóbusz
gyógyós tanárral trécsel
W. A. Mozart wurlitzer
vénlánykórust vezényel

Édesség anti-reklám

Kilépek a kalucsniból,
mely óvta eddig életem;
a számba hulló porcukor
permetje sem kell már nekem...

Ó, nagy cukrász, habostortád
és csokoládékrémeid,
a dagadozó süteményformák
édessége elémelyít.

Kikeményített tornyos sipkád:
higiénikus hangyaboly,
a kukta-kar cukorkalitkát
mázaz, operett dalt kotol.

A keserűség felér a számig:
tükrös vitrinben habos habcsók,
kerülgeti egy nyálas haspók
okádékom rőt pocsolóait.

Hirdetés

Borbély tartotta hajam
fölött a gyászbeszédet;
hirdetem: minden odavan,
közel a végítélet.

Világ könnyelműségét
óvón magamra húztam,
feszíték — hősi fénykép —
kényszerzubbonyomban.

Kakukk kiáltja messze
a fák közt, meddig élek...
Lottóötös-szerencse,
kacsints egy szörnyű-szépet!

Kettős némaság

Ez a kölykeivel vétkező világ
öléből vágy nélkül is kiprésel;
potyogtat úton-útfélen, a kényszer
öklendezése közt, szülői rése tág...

Csucsujgat, ólmos emlőire ránt,
csámpás bimbója szánk feszíti széjjel,
s felnöveszt titkos szenvedéllyel,
hogymajd belőlünk érti meg magát.

A született csak önnön gondját hordja,
létére eszmél: épülő-omló forma;
folyton kérdezi: miért? Mi végre?

Hallani az űrbe kiüldözött szavát,
s ragyog a minden csillagfényessége:
felelget egymásnak kettős némaság.

Balatoni képeslap

A szédült nyár itt száguldozik a sztrádán,
bukósisakja villanó fehér —
stopposok szemében alkonyati ábránd
a messzeségbe húzó útszegély...

Nyög a szezon, mint kólikás vénség,
állott sörén vitorlás biceg;
mosoly kattan és elkészült a fénykép
örök emlékül Gertinek.

Bulldogot terel a tilalmas tópart,
póráz feszül meg dülledő nyakán;
siklik előle, menekül a megmart
kószáló léptű, üdültetett magány.

Szezonvég

Kitakarva a táj gyökeréig,
megborzad a vackán a locska víz;
sárga flakon a nyár, amit
harsány hullámok sodra visz,
s partra tesz ott, hol habmocsok
puha permetje fehérlik.

Nyárfa sistereg, füzes sustorog,
sivár strand homokja pereg,
kergetőznek az üres lábnyomok,
helikopter darálja az eget;
árulják a dísztelen kilátást
a becsukódott sötét bazársorok.

Zimmer frei és Szoba kiadó
— tüntetnek a frissen festett táblák;
beton táncplaccon keringőre kér fel
a légörvény egy hamisított számlát;
portás bókol kongó motelportán:
húzza zsebét rekord borralaló.

Önéletrajz-törmelék

Ez hát a világ,
amelyre kivetődtem
— ó, az anyák vajúdó kiáltásai
folyton itt úsznak a levegőben —
gyermek kíváncsiságom
még bokrok alján bolyong,
de vizolyogva látom:
minden küszöb előtt
mattüveg szemmel
őrt áll a gond.

Faragtam a hiábavalóság
emlékműveit:
én úgy leszek szabad,
hogy egyedül rám terít
arany fátyolt a nap,
kutattam ösztönmélyeimben,
van-e tékoznivaló
kincsem,
s ha kellelten
a kérdést felteszem,
rá a válasz
az életem legyen!

Oktondiság volt, belátom,
a feladat más ma.
Dúdolom azok dallamát,
kiknek telt szabadulásra,
kocsira, telekre, házra,
mint aki végre hazatalált;
nem jó az otthontalannak,
bizonyosságom, őrizlek én,
akkor is, ha motozáskor
letagadlak és mehtagadlak.

A hivatalos hihetőség
kinevezi a maga hőst,
nem engemet, az bizonyos —
Nem leszek kirakati vigyor-baba,
polcra ültetett díszdoboz;
csontomba vág a klisényomó,
ha úgy egyénít, hogy sokszoroz —
Hűségemet sem árulom,
s nem várok érte jutalmat,
eladó a megvehető kényes
s kevésbé kényes alkat;
fájdalom, nem zengik példámat ott,
hol pihegő protokoll
nyilatkozik — eszményt dadog.

Aki elvegyülni bátor,
kiválni annak sikerült;
úgy követte el érdemeit,
mint más a foghatatlan bűnt.
Mellére tűzi azt, amit
nem érzett soha legbelül,
fellobogózza ürességét...
(Attól retteg, hogy kiderül).

Idétlen idők

A szociális otthon gyászol,
kiváltottak a hullaházból.
Félárbócon a fekete zászló,
— Szegény! — nem hallatszik más szó.
Megrendelik a koszorúkat,
a gondnok a számla után kutat,
s telefonál a TŰSZI-be rögvest,
hogy „társadalmi szertartás” lesz...
Utolsó utamra elkísérnek
a motyogó és szenilis vénék:
nem készült, hasal a szónok —
azért mindenki meghatódott;
előnyös rám a felülnézet,
a boncmester remek munkát végzett:
hajam elkázmálva szépen,
lilapozsgás borotvált képem, —
szemeznék is a szemfödéllel,
ha ez lenne a szenvedélyem,
ha speciel olyan kedvem volna,
le is kezelnék velük sorra,
kísérőimmal (sanda ötlet) —
mind a séta kedvéért jött el...
Kiszólnék tán a nejlonzsákból,
jó annak, aki még fönt viháncol
a kastélyparkban alkonyatkor —
hozzátéve (mereven kissé):
Éljen a szociális aggkor!

(Meg)oldás

Körülményeim hideglelősen aggódnak értem,
önéletrajzaim lemondóan legyintenek,
kölcseim kamatlábbal rúgnak seggbe,
az ügyeletes ügyiratok csinos sorszámmal látnak el,
észvesztő esélyeim udvariasan rámköszönnek,
az utalványok felvesznek a postán,
az igazolványok lejártukkor kicserélnek,
fotóim átigazítják elváltozott arcvonásaimat,
szökdöséseim körözést adnak ki ellenem,
nem is történhetne másként (szebben) —
ó, problémák, oldjak meg engem!

Elégia

Kibírtam elképesztő helyzeteket,
megéltem naponta négy ötvenből,
macskává változtam, tejbolti rémmé,
túléltem fiatalságom önkívületét,
a kollégiumi kopottságot,
a rózsaszín pénzesutalványok havazását
a Szülői Szeretet Részvénytársaságtól,
megúsztam a vándorösztönök pocsolyaárkát,
elhagyott kisfiam mosolyát —
naptárakon evickéltem át,
fennakadtam a vasárnapok dögunalom-zátonyain,
gyomrom háborgott az ünnepi ebédszagban,
önkiszolgáló éttermek evőbajnokának csaptam fel,
a görbe pléh kanalak zörgése
mennyei zene volt fülemben,
a csorba és víztől csöpögő műanyag tálcákon
látomásaimat toltam
egy végeérhetetlen alumínium csúszdán,
komoly arccal kibámultam
a kilátástalanság ablakán —
pedig én hinni akartam,
a használati utasításoknak,
a közérdekű feliratoknak,
mindent a legszabályosabban akartam csinálni,
ezért tévedtem be az első utamba eső tilalmasba,
s tárcámban hordtam mindig bemutathatóan
az engem eláztató okmányokat, iratokat,
s azok bizalma után koslattam
kegyetlen körjáratban,
akik baráti szívességből jelentettek fel —
s egyszerre ismerősnek találtam
a rideg csőbútorokat
a fontos ajtóhoz vezető folyosón,

egyszerre barátságosnak tűnt
 a várakozás delíriumos állapota,
 mert megint itt vagyok
 hivatlanul,
 én, az örökös kereső,
 de sohasem keresett —
 a százértelmű grimaszokból
 megfejtetem félresiklott életem
 rébuszát,
 részt vehetek a nyereménysorsoláson,
 s végül munkakönyvjutalmat is kaphatok —
 megint elkezdődik valami iszonyúan reményteljes,
 pedig már legszívesebben bedobtam volna a törülközőt,
 közönyösen fújtam az orrom a piszkos zsebkendőbe,
 elhanyagolt vécék repedt tükreben
 (le)vizsgáztattam magam,
 egészen a bukásig...
 most, íme:
 a legvalószínűtlenebb ígérek
 légyfogó ragacsában vergődve
 fulladozom a gyönyörtől,
 hinni szeretnék, ennyi az egész —
 bár csak előbb fedeztem volna fel
 ezt a bődületes képességemet,
 de nem, ennek most kellett elkövetkeznie,
 s megtalálom
 a gyufásskatulyába dugott
 olvashatatlan üzenetet
 arról, mi helyes és mi helytelen,
 mert kíméletlenül elnémítottam
 bensőmben egy szüntelen szólóhangot,
 csábító hangot, szirénhangot —
 most hallom, egyszerre több szólamban
 fülszengésig,
 egyszerre fölnézek,
 fölszegem a fejem,
 bele is pusztulhattam volna —
 megkötöm a legócskább kompromisszumot,

melyet halálomig bánok,
de ügyesen titkolom,
helyet szorítok magányomnak
egy lakhatatlan lakótelepen,
legeltetem vágyaimat
a benzingőzös garázsoron,
az olajfoltos gyepen,
a folyton rossz telefonfülkéből
felhívom hajdani szeretőmet,
s előnt a pelenkaszárító gyereksírás —
valami eltűnt, megsemmisült
a lassított filmfelvétel-kavargásban,
a szüntelen igényesség ellentétébe fordult,
unalmas lett,
mint egy hervadhatatlan művirágcsokor,
a lábtörlőkön való ügyetlen csoszogás
lekoptatta idegbolyhaimat is,
többé nem érdekel
a tejeslábásból kifutó világ,
jól van — mondom — de tényleg,
s fázósan magamra húzom
a vékony falakat,
betakarom azt a keveset,
ami belőlem ép maradt.

Szörny-falatozás

Mindig csak húst ennél — így a feleségem,
és ingerülten csontozza-bontozza a döglött parizert,
majd kibelesi, bőrét lenyúzza, és eldobja, mert mérgező...
Ezentúl vegetáriánus leszek — jelentem ki
ünnepélyesen, mire rémülten rebbenek föl
a párnásra hízott húslegyek, párás szemük
csupa könyörgés, csupa vád;
lábacskáikat dörzsölgetve kérdik,
hogyan akkor velük mi lesz?
All right, yes — és amit akartok,
nem bánom legyetek ti vegetáriánusok,
és a feleségem is fújja a magáét,
a legyek is,
én szintúgy;
nem vesszük észre, amint a parizer
összeszedi elszórt csontjait, felölti bőrét,
beleit gyorsan helyére tömködi,
egyszóval megéled —
előbb nejemet nyeli el,
utánna engem,
a legyekkel nehezebben boldogul...

Rontott (ál)Balassi-strófák

Bocsásd meg Ú. I. ifjúságom büntelenségét,
sok hitét, undok tisztességét,
töröld el jóságát, minden hűségeskedését,
könnyebítsd lelkem terhét!

Tudod mit? Inkább ne bocsáss meg!
Hempergess pokolsárban, mintha volna vétkem,
mintha nem volna annyi sterilizált évem,
s nem volna mások bűne, mit elkövetni féltem.

Trance macabre

(Századvégi [elspórolt] stanzák)

Kibérelt/bélelt óra-tartományok,
honnan nem tért meg utazó/utánzó;
(be)vert tojás: keményült lágy ok,
melyet vastagon borít a só;
s mindez egyszerre, összesöpörve
zuhog a nyüzsgő személgödörbe,

ahol hullámszik, nyüzsgő a komposzt
(érdemes férges Édene);
két part(i)ja közt jár a komp (most),
miközben harsog tér, zene,
s mégis valaki nagyot ásít,
állkapcsa csattan: éjszakás lift;

takar(od)ó ez — durva pokróc,
alá(ó) mars ki pösze, pisze,
rövidnadrágos... takonypóc:
van-e néki lába (Rába) köze,
s ha van is, kételtű, kedves?
kedvezménye (33%) kinek kedvez?

Hajnal vitázik szürkülettel
(vitájuk csupán eszmei),
de (f/r/igyelj!)... szeme se rebben,
(mintha ablakon esne ki...):
föltornyozza a képre-képet,
hogy a is beleképed.

Pimaszolvány

Kitöltöttem az ólomnehéz olbomériát, Vénusz-rubrikát (farbőség, mellbőség, fesztávolság stb.), mégis kitöltetlen vagyok. Okkal-ok nélkül, oly mindegy. (A)szexuális adatbank. Pornografált magány. Kapuzárás előtti/utáni lázadás. Keljfel Jancsiszög, amibe nem lép bele senki.

Hónapos szobát (retket) (v)eszek a töltőállomáson. Diétás kosztál, nővérrel kúrálom magam. Még mindig kitöltetlen vagyok. Öregesen varrott papla^k_n os ágy, laticell^á_e s mag árny. Huncut^a_a br^a_a kon tartott lovas nemzet. LeSzajnált aláírásom tárva-nyitva: akárki magára (k)öltheti puszedlis szívhuszárját.

Szállok az Űrhöz/be: szállodai szoba-konyhát (hon)foglalok ajánlott mellényben, zsákhordó zsakettben, zörgő cilinderrel. Állandóan ki/bejelentkezem alkalmassági vizsgálatra, s még kitöltetlenebb minden. Nyomasztó nyomtatványom szanált tulajdona klinikáknak, ambulanciáknak. Oda se neki: valóság és égi mása (Másenkája) — háromszor fordul, fuvarja köbméterenként: egy hazai (im)-potenciál.

controverzia poetica

már megrendelték az új (öröm) ódát
(az illetékes szervek)
schillerek a földélzetre! (kocsmapultra?)
már összevegy(ür)ült az óda előkészítő
operatív bizottság megvitatni
a megírandó mű elméleti téziseit...
(fejezze ki korunk eszmeiségét stb...)
a bömböldék szorgalmasan gyakorolják a tá-
togást az ünnepien (lég)üres téren
kiutálták a (jelentős) díjat honoráriumot
a művészeti költségvetésből (aratásból)
senki/semmi sem állhat utamba
bár törjék is ki a lábam,
hogy oda ne rohanjak az ódai rajthoz

Szervilis szemetes

Ladik Katalinnak

A kukáslegény a kiegyensúlyozott elviség híve.
Ciceróval példálózik. Az amerikai kongresszus tagja.
Parapszichózist sós fürdőben áztatja.
Feleségül kéri megözvegyült konténerét.

Lesz násznép, násztánc, nászéjszakai szeminárium.
Kiegyensúlyozott parapszichózis. Sós kongresszus-
áztatás. Konténerben tárolt Ciceró.
Ha eldobja egykor az özvegyi fátyolt.

A kukáslegény nyugdíjas békeharcos, a kiegyensúlyozottság hőse.
Szemantikai forradalmár. Kozmetikai világfájdalom.
Konténerét sós fürdőben áztatja. Feleségül kéri
özv. Cicerónét, pedig az amerikai kongresszus tagja.

Szabadszombaton dolgozik, kontinentális repülőjeggyel zsebében.
Állandóan tökéletesíti klasszikus latinságát.
Özvegyi nyugdíjáról lemond. Békeharcos elviségét sós fürdőben áztatja.
Kukásautójával benevez az Osztrák Grand Prix-re.

Orrfacsaró műveltségével kozmetikai forradalmár.
Hetedhét országon robog. Klasszikus tanulmányokat ír.
Gellérthegy boszorkánymester. Harcos szabadkőműves.
Nyugdíjas világfájdalmát agyonkozmetikázott konténerben tárolja.

Internacionális eset

Franz, a lakatos elvette feleség Piroska, im Pusztamagyaród. Piroska schön, nagyon.

Lakik négy év Deutschland, Mühlgraben. Franz dolgozik hatalmas gyár. Piroska otthon bérelt lakás ringat gyerek. Ott ez csoda. Gyerek. Három utca jár kukucs.

Nyáron persze látogat anyós.

Franz mesél, mesél. Megvan minden. Bútoros szobák. Kocsi. Minden. De én szeret itt. Tanul magyar. Nehéz, nehéz. Települ át. Lesz gazdapaszt. Van jó levegő, finom trágyaszag. Nem mint gyár. Istálló, tehén, disznó, isteni. Csak szép lakást hoz ide, mert itt nincs. Utánfutóra föl, gurul. Utál gép, zaj. Fülnek árt. Inkább hallgat cigányzene. Malaccsámcsogás. Anyóst is szeret. Hoz neki sok szárazkenyér piros Volvo utánfutó. Nem neki, malacnak.

Ez volt bajos.

A vámon át. A szárazkenyér szörnyű! Mi ez? Kenyér? Az egész? Tényleg? Hiszi a piszi. Majd nézzük. Vizsgálás. Turkálás. Forgatás. Kóstolás! Csóválja fej. A vám. Ejnye, ejnye! Tilos! Nem tud? Biztos szárazkenyér? Nincs benne dollár, arany? Kábító? Én magyaráz: Szeret anyós, anyósna van malac. Legyint vám. Bolond!

Hiába mond: német kenyér — magyar disznó, mindegy. Magyar kenyér — német disznó, mindegy. Az vagy, kiabál vám. Német disznó! Tűnj már!

Nem érti durvát. Minden disznó esz minden kenyér. Ez internacionális dolog.

napoleonardo da fincsi

[illegible]

Adydas Co.

Hétszilvafás hajóorvosság a tengerészeti patikában:
övon aluli ütés, gondosan kiadagolt libatáp.
Orwo filmen előhívható kéjkánikulai pár(na)viadal,
melynek győztese/vesztése öl(é)be kapja a frontfejtés
szépségkirálynőjét.

Egyre csökkennek a kín(in)adagok, pedig erősödik a szél-
vész, dögvész, láng(v)ész: eltorlaszolja a(z) (v)észkijárat;
prolongált tolongás a maszatos/moszos öbölbeli fog-
adáson — a rakodóbizottság daruja hazafelé szálldogál...

A buják/bólyák már (fény)árban úsznak kecses(en) tem-
pózva/ban, eldugult sósóróik (taps)orkánja sem téríti el
őket. Az áram(lás) jó irányban visz, a DÉDÁSz irodája nyomban
kitárgul, amint a szerencsés flotillás rendező számláját.

Adydas cipőben futni Értől az Óceánig: ez a teljesít-
mény ma is nemzeti (ön)reklám. Özvegy legénykedés, harci jé-
zusmária. Hosszújáratú révcsalogány dalolja minden este.
Hallga csak, Helga dalát! Mi(nisz)térium-játék a kajütab-
lakban: hold(kóros) matt Rose jár a kikötő árapátiáján.

dicsdöngetés

fönn az űrben egy műtyűr
szaporázza lépteit
antennáit kétfelől
angyalsárik bizgetik

forrasztva a kokszolat
megérdemelt nyugára dől
tubus mélyéből mász elő
kísérleti szalonnabőr

mérics pompán sikerült
gyűlevésznek adatok
kalóriás pampuska
dagasztja a tasakot

hintálóznak mű szerek
keringőjük nem Strauss
programozott fabula
súlytalanul nőtt bajusz

kamerá(d)ja kitekint
tanyaduna kicsi ól
„hátte kedves galambom
véletlen nem itt lakol?”

papa mama gyerekek
aki hiszi aki nem
pántlikás Pick szálámit
kuncsorog a végtelen

A jövő ősrégészeinek

Nem tudom szóra bírni fiatal éveimet,
hiába faggatom őket:
nincs mit mondaniuk.
Pedig rájuk irányítottam a vallatólámpát,
feltettem a szükséges keresztkérdéseket,
félreमारatott meneteim
valamennyi kételyét előcsikorogtam;
szemcséire bontottam a zsúfolt mozdulatlanságot,
a ritkás áleseményeket,
átcsurgattam ujjaim között
újra meg újra
a homokpiramist:
és nincs aranylánc,
beszédes lelet,
nincs felemelő tanulság,
egyáltalán —
nincs ok semmire.
Csak a szünetjelek úsztak elő,
mint első világháborús Zeppelinek,
csak az újságrejtvények cipelték
rosszul kitöltött rubrikáikat,
és az atomórák ketyegtek
minden valamire való államférfi éjjeliszekrényén.
Szavakat mormolok, varázsigéket:
Kelet-Európa tavasza, nyara, ősze, tele —
oly nevezetes néma dátumok,
hogy a fülem belecsöndül.
Hiába kotrom elő diplomatáskámból
a hatvanas évek hordozható és összecsukható
optimizmusát,
hiába teszem fel és játszom elrongyolódásig
a legszebb lehetőségek dokumentum-burleszkjét,
hiába vizsgálom
nagyító alatt
az egykori képtelenségek fotóalbumát:

nincs út visszafelé,
 tömbbe forrt múltam
 sötétlik, mint óriás monolit ásványminta.
 A közöny jéggrétegei alól
 nem olvad ki
 dermedt sikolya az időnek,
 meg kell várni a legközelebbi
 éghajlatváltozást!
 Az a kérdés, kinek nyílik meg a Szézám tárulj!
 Generációs legyintésem
 önkéntes:
 és ne buzdítsátok semmire az elzuhantakat...
 Mert a monoton kristályrecsegésben
 eltűnik minden szó és szólam,
 a visszatekintőknek pillantása is
 kristályá dermed.
 És érdemes-e kicsákányozni
 azt a néhány vacak hiedelmet,
 melyet most szívesen tankönyveinkbe vésnénk?
 Érdemes-e röntgenezni a mögénk folyt
 gleccseráradatot?
 Se óvadék, se biztosíték.
 Jönnek a jövő ősrégészei,
 a flegmatikus utódok,
 a tőlünk magasra származottak,
 és megcsodálják a mamut-indulatokat,
 állítsák ki, vigyék múzeumba!
 Pendítsék meg a jéghegyeket
 — ha tudják —,
 mi fogunk kiülvölteni belőlük,
 a jégkontinensek alatt
 mi masírozunk
 egyhelyben állva.

Metamorfózis

Előbb gyűlöltem
az idős főrekesztőt,
a sehol sem harcolt, kitüntetett
aggastyán veteránt,
ahogy fontosságának,
jól megalapozott helyzetének
tudatában ontotta ostobaságait:
egy érdemdús élet jussaként.

Utóbb utáltam az idős főrekesztőt,
nyugdíj előtti cidrizését,
iszonyú hányatott gyerekkorát,
csendőrpofontól duzzadt arcát
(mért kapta, pontosan nem tisztázható),
s a múltból kabátom hajtókájára
záporozó könnyörtelen könnyeit,
melyek nem részvétre,
nevetésre ingereltek.

Később megértettem
az idős főrekesztőt,
műtétrel eltávolított
tyúkszemének sajgását,
halinacsizmás csoszogását,
a körülötte soha le nem bontott
gyanakvás-koncentrációs tábort,
ahonnan ma is összehúzott szemmel
méri föl a távolságot,
(köztünk)
bevásárlásait az ezer-öröm aprócikk boltban,

nyaralója építésének bonyodalmait,
sziklakert-receptjét,
öreges szenilitását,
melyen nem csillant át
az ifjúkori szellem:
csak egy rettentőn buta ember
becsületes konoksága
meredt rám.

Még később
gyűlölni kezdtem magamat.

lemondóka

most kéne dalra dagani: teli sajt árral úszva

salét/romos falra fakadni: Übü apót is überelve
rémmeékből kimenteni hamuba sült hamu $\frac{P}{r}$ ipőkét

ünnep éjes lemondásommal előh $\frac{O}{u}$ zakodni

mellény^{far} zsebből fizetve minden ért

de kinek?..... de minek?

álmodjam öl(eb)ébe a hulladék $\frac{O}{e}$ s

horizontot

— mely csak az enyém —

„naccságos asszony/om”: önről/höz dalolnak az izompacsirták

torkuk szakadtából

mennyei kan dal(ló)

hevít(t)i

ATOMporom

épp ideje

épp ideje

előrángatni (hajuknál fogva) tényeket s érvköteket

komótos komódot táncra kérni ünnep lében

ez az utolsó számonkérés (lekérés nincs)

kérész életű gyógyómód (de kinek? de minek?)

hallok a habszivacs hallban kőtablás szózatot:

„erkölcsi kötelességed lelkére/farkára kötni

(de kinek?) (t)enyészeted setét lobog ólját!

ez . . . a meg adás jele

t $\frac{é}{a}$ veszmékkal fölvertézve: nem élne túl (senki) e cselszövést

(s)írva temetkezne papíramisába a bugacpesti aszfaltrónaságon

végvári vitéz/kötés:

fotó kopjátat hova (t)űzi a balga: szú rágta múzeumban

terem őr a vész kijár

f^e_al(s) szólásra emelvénnyedt

szóⁿ_r oko^m_n! aton át
hallgasd meg lemondókámat menti mirháját

mely téged i^d_géz:

le Monde-ok a halk alomról cinikushadt fejtügetésről
perverz locsolkotlásról vita tóban szomorú fizess!
duma parti csónakházról „hol nagy a jókedv minden
nap” roulatouk csapatszellentésről kor paszományos
kar szóla mába/ból nem ó hajtók (ki)fingani
ma te matikus (b)irodalom (sz)erény csősze lenni
tört(ető) orrú nippnek a g.őztes vitrinjében lemond
ok erről az él/vizeletről mennyei malőrben érzem
az erő bot lányos szagát

a R É S Z letteken múlik minden

a R É S Z egerész az E G É S Z egerész

(k)omlós partomat fogja (érzem) dc meddig?

diop triász vizsgálja engedélyem

lyu kas

épp ideje előadni (a vámon) mondókámat:

„zsákomban a mákom

mákomban a rákom

kirágta a zsákom

elveszett a mákom”

csempé(s)zett a(l)ko(ho)l már vánnyadt palotá(l)ja szobatisz

ta cicákat igényel: lemondok (szoba)tiszta lelkiismerettel

nem kel(l) használ(l)ati utasítás idomított készből nem

fel/es királyság alattvalója hiába cím kéz el zsebeid nyal

ugatva későre jár

hazudnék ha azt mondanám: (nem) ismerem fel(színig ön)telt fradi
ológiát Á-tul C-ettig tej e(l)lő mesedélutánon mikor habcs

ók^á_o k szállnak az égen üstkarikák (f)őző kolbászok nélkül
 világos a kettő közt szürke (gémként) sötét (a tét)
 lemondóka (mely csak az enyém)
 lényemben ami lé/nyeges: ebben tető(fedő)zik e hazai sz^ü₁ k^ö₂ s
 ég alatt félcédulám(at)t szinte lobog tatja félárboc/on
 fúj bíró fújja mélytengeri ventillátor
 fúj bíró fújja szél fuss bíró fuss a (szót)
 rava talmi dicsőség: megállapítani hányadik nekifutás
 (ablakon) kivágott szög(let)es képmezőn cipőben
 ruhás kosár hül/t^f_h e^j_y emen
 (pa)raj to¹_j t s^ü_e r^ö_e g(v)édenéről lemondok a jövő. und. okainak
 /remélem: ezt jav. amra írják jav. ára ingyen-bingyom (u)tál
 könyök lő könyvelők ide — mál — ^o_a d^a_o (ma)
 nincs nedvem vers(z)enge(d)ni elvi sellőkkel vit ázni
 a csatornácba csatornácon
 hittudor-ház tudálé kosa fölökkel
 lemondok erről a hörg öröm ódám (g)atyátlan ^ö_ü stökös
 csil(s)lagos pályán
^f_köp köd ———
 (nem leszek ellensze¹_r e nem)
 két kézzel k^a_o paszkodom az álmennyezet gipsz-hopsz stukkóiba
 csill árokba lemondok a mutatványról
 (m)uszályos félelem igazgat
 nem nyalókás merény
 lemondok lemondásomról: tisztelt közönség/esség!
 a vártvártvártvártvártvárt
 pro-dikció
 elmar
 ad

Pá, pályázat!

A.J.-nek

Mindig megküldöd a pályázati felhívást, s én mindig lelkes vagyok, lelkesen ígérek. Lelki szemünk előtt már ott „lebeg” az „ígéretes” mű, megannyi pénzügyi előnnyel kecsegtetve romló anyagi helyzetemet. Sok-sok el(heverő témám átvonul képzeletemen), talán majd most, ennyi baráti biztatás (évi, visszatérő ösztönzés, ösztökélés, „kitűzött” jutalom...) hatására kilendülök évi rendes depressziómból, és nekilátok újabb remek művek (tárcák, jegyzetek, kisprózák) írásának-mert a vers ugyan kit érdekel? Mennyivel jobban fizet a próza! Az esztétikai „rév”... akartam gépelni: érv sajátos sajt.hiba...vényesség már rég nem izgat, a titkon remélt halhatatlanság, a kar és kortársak felületes, felületi védőbevonatot képező patinája személyemen... Talán egy dolog foglalkoztat még: miként lehet száraz lábbal(lélekkel?) átkelni a meg nem nyíló „nyáltengereken”? (valószínű sehogy!) De visszatérve a pályázatra — jó ez a „pá” — újból nem írtam nektek semmit: pedig az utolsó napokban is, a határidő lejárta előtt megfordult bennem, mi lenne, ha... Próbáltam valamiféle próbatételnek fölfogni, pszihoterápiának. a meg/változás „nyitányának”, a Nagy Kezdetnek, amikortól új időszámítás veszi kezdetét, élő cáfolatául mindannak a közhiedelemnek — ami velem kapcsolatban „rámkövesedve” megfogalmazódott (mert: annyi vagy(ok), amennyi másokban így „összehalmozódott”), de lassan?... mind világosabb lett előttem, ezen az őszön sem pályázok, nem készítek hercig pályamunkát (nem leszek felkért „pályamunkás” — hogy áldozunk V. P. emlékének is, habár ily fura mód (s nem érdelem ki a jelentős summa pályabért). Pedig karácsonyra milyen jól jönne! (Nem fogok bele kétes, „kétlelkű” vállalkozásokba, hisz — már mint említettem — lassan élvezni kezdem, mennyire konzekvens vagyok (magamhoz), jellemhibámból erényt kovácsolva — csak úgy mint annyian —; jó beletörődni abba, ilyenek vagyunk, s nem másilyenek, ha már belénk rögzült a „hibás kód”, hát ragaszkodjunk hozzá, mint különös jegyhez, megkülönböztető sajátossághoz - na, nem körömszakadtáig... csak a békés kimúlásig, kinyúlásig... Nem küldöm el, amit nem írtam meg

(most sem), amit aligha fogok valaha is papírra vetni. Megzápult tojás valamennyi ötlet, amit régóta hordok, dédelgetek magamban, „kikölteni” sehogy sem sikerül. Vagy: húzódik elmarad, hányódik „félbe-szere”, a kezdeti pár sornál nem jutva tovább. Ez a meg nem valósultság — nemzedékünk oly „nemes” vonása — mindennél szorosabban összefűz bennünket; ha föl is sejlik olykor, mennyit — mit! — szalasztottunk el, hány alkalmat, lehetőséget — föl sem ismerve: alkalom nyílt és lehetőség — ebben a félig kész világban, örökösen félig készen létben — torzó toborzóban — haladva vagy halódva már ne akarjon senki semmit számonkérni tőlünk... Nincs jelentősége a visszapörgetett dátumoknak sem, kesergésnek, elhatárolódásnak: nem tudjuk magunkat a „képből” kivakarni, mert jó és rossz szétszalazhatatlanul a „miénk”, a mi „történetünk”. (Mondhatni: volt.) A számvetést nem követi semmilyen „aratás”. Nem baj, se baj. Valamiképp mi is a „helyünkre” kerülünk, elhelytelenültek. S helyes kis dolgozatok születnek félig(sem)kész műveinkről, néhány doktori címet juttatva készítőiknek. De legyünk nagylelkűek — nem tehetünk mást —, hagyjuk meg a minket lenéző utódoknak a „koncot”, dobjuk oda, vessük oda, s ne vessük meg érte őket, hogy ők „lerágják”. Hagyjuk örökölni a „görbült térben”. (Időben.) Így tűnünk tova... Így tűnt el ismét a pálya és pályázat (nye)reménye: s maradunk ilyenek vagy olyanok — válatozatlanul — nem fogunk (nem fűlik hozzá a fogunk) elpályázni innen — sem szebb, sem csúnyább vidékre. Soha.

Szembesítés

Talán miénk, de nem az enyém,
hiába hordoz a tenyerén,
szavait hiába zúgja fülembe,
bőszít haragra, türelemre;
ha kell-jeit záporozza,
élesen szól, mint a borotva,
ha nagylelkű is velem —
öröme bennem félelem.

Lehet miénk, nem az enyém,
loboghat transzparens sörény,
megafon hangja harsonázhat,
ásításomban zászlóvásznak;
mert hallottam épp elégszer,
nem zavartam egy pisszenéssel,
hadd teljék el csodálatával,
míg a jelenből messze szárnyal.

A csak miénk nem lesz enyém,
s nem közösség, hol kőkemény
érv úgy szól értem, hogy ellenem
fordítja saját szellemem;
a társas érdekből font sövényen
belül hasítom ki a részem,
s azt a talpalatnyi földet
nem engedem át senki szörnynek.

Hódításom és tulajdonom,
örökségem, mit annyi koron
át nyújt nekem nemzedékek
kérges tenyerén ez az élet;
aki jogomat csorbítja folyton,
nem tiszteli halandó voltom,
s úgy úz a pusztulás elébe,
hogy nem halok meg semmiért se...

buzgalom

az ünnep előtt két nappal
a házmesterek már kitűzték a zászlót
a rendeletnek megfelelően
a házmesterek mindig kitűzik a zászlót
a rendeletnek megfelelően
mitől ilyen szolgálatkészek
a házmesterek
folyton zászlódíszat öltenek
lefogadom ha megkérdeznék őket
milyen színű a zászló
vállat vonnának
vagy azt mondanák
„mér fontos ez”

(1970)

Falvédő szövegek

Fal(s)védőszentek

(akusztikus montázs, zeneszóval, közbeszúrásokkal)

Kedves idesapám, idesanyám! Fölnevelő dajkám! Józsi bácsi és Józsi néni! Fölséges anyakirályné! Bubarcás honleányok! Fitymallati... pitymallati párom! Leventa bajnokok! Római polgárok! Öregapó, öreganyó! Vinczellér-növendékek! Hajdani hajdemákok! Csárdás kisangyalom! Párduc kacagá-nyos... röhögényes elődök... pardon utódok! Tökmagjankók, zabigyere-kek! Válogatott cigánylegények... leányok! Tűzről pattant csödgondnok-ság! Huncut vászoncsaládok... vászoncselédek! Abasári kikiáltók, cégéres paprikajancsik! Drága körösztyanyám... térdekalácsa! Komámuram, komá-masszony! Gatyán... ingen tisztelt publikum! Him...aláják, pardon, him-pellérek, pinahajcsárok! Áldott jó vidra-szaporítók... nutriaszomorítók! Bakafántos görlicém! Görlicém! Gördeszkám! Lajta-bánság esküdt ellen-ségei! Hívei! Diétás nővérem, hiánycikk munkaerőm! Első, másod, har-mados kukoricám, titkárom! Titkárnök! Ingyen... minden lovas nemze-tek! Borissza pápuák, pápisták! Karón... karon ülő csecsemők! Csecsszo-pók! Alkotó lumpenproletárok! Lehu... lehu...ngazinozott kert-Magyaror-szág! Liliomos langaléták! Kendermagos... magas kultúr(a) vigécek! Naccságos asszonyom Ferenc Józsikák, Kossuth Lajcsikák! Úttörő puszi-pajtások, Rákosi Matyikák! Délibabás... bábos... csábos nyelvészek, halk szavú... halszagú rokonság! Képviselőfánk-testület! Sajt... sajtókukacok, cenzoroszlánok! Rendőrcsizmadiák, gumibotkisiparosok! Sudár... sugár-szakértők, rák-keltő anyagok! Turbóelektromos tubarózsám, tubi-cám! Füstszűrős Fecském, snájdig svábbogaram! Léglökéses őran-gyalok, az égbe' fenn! Egy cica, két cica, száz cica, haj! Szűzföldi... tűzföldi lovagok! Tyúkom-bukom, nyulam-bulam! Pruszklikas... likos pu-liszkaszagatók! Rézeleji... rézkontyú ángyom! Tisztelt közgyűjtés, tisztelt veszteség, mérleghiány! Igen tisztelt elnök elvtárs!

Fehér galamb száll a falu felett, viszi az én fóliába csomagolt lelkemet.
Édes rózsám szem(érem) határa, meglátlak-e valahára?

Előre csomagolt, gyorsfogyasztott... fagyasztott pléhek szállítását,
kiszerezését, össze-visszatartását a helyszínen nagyban is vállalja:
GALAMBSPED.

Fehér galamb száll a fehér falu felett, leszarja az én fájdalmas, pardon,
fájdalmas kertemet.

Fehér törzsőrmester bajtárs, míg elszáll a falu felett- a magyar légierő galamblelkű, szálfaderekű, szű nem járta pilótája — kabinjából babájának bánatosan kiinteget.

E Fehér galamb tolla mennyekből hinteget mennyei szennyeket, szennyei
mennyeket.

Tisztelt elnök elvtárs!
Igen tisztelt ünneplő közönségesség!

Fehér Posta... postagalamb száll a falu felett, viszi/hozza csőrében a leg-
újabb mezőgazdasági irányelveket.

Hallod-e... olvastad-e rózsám a Népszabadságban mit ír... ér a rendelet?

Mi a túró?

Fehérjedús, kalóriaszegény táplálék, pardon, táplélek,
illetve: lélektáp.

Fogyasztó kúrára... túrára hidegen, pardon... melegen ajánlott tejgyári
szépítmény... készítmény. Éjjel-nappal boltjainkban állott... mállott... áll
ma is kösziklaként... köszittyaként... a kedves vásárolók... vásárlók ren-
deltetésére.

Minden színben, kicsi... kocsiszínben,
szinte minden...

Van-e lilás krémtúró? Pardon vaníliás...

Sajna, elhordta más. Kifagott a készlet.

Brehmtúró... bogár?

Prosztó.

Nemez. Itt (a) mászik.

Mi a túró?!

Élet, erő, egészség! Vacsorára!

Turáni túró torta, tortúra?

Csak napi jegyre, négy tételben, zongorakísértővel.

Mi jut a jó háziasszonynak, hausfraunak?

Túró Rudi, pardon, túr a Rudi. A mocsár szélén.

Meggyesített habosítvány?

Habosított meggyesítvény! Pontosítom: egyesített, pardon, egybesített
gimbelem-gombolom gomb... óc.

Mi gomolyog ott a síkon távolban?

Talán bizony édesanyám konyhája! Kondája. Pardon: kunyhója. Gomo-
lyatúró, estélyi gomolyában... Operabálba készül, Lengyelországba. Par-
don, operett-bálba. Monopolkázni. És a sarokban ez az iciri-piciri pindur-
manó? Ganajtúró az ő ganájában.

A terem buráját!

Éhe kenyérnek, hé, e... túrónak, hajt titeket...

Fehér túró sajtot száll a falu felett, lepkehálóval üldözi, pardon, üdvözli
Arany Kalász Mtsz.

Arany kanással ékes rónaság, egyenesen szálfagömbölyű a világ!

csuszán innen, tehén-lepényen túl, ott,
ahol a kurta farkú kismalac túr,
háturó... siet beléje,
mint gyermek anyja bidéjére.

egy kis malac rőf-rőf-rőf
el ne szalaszd töf-tőf-tőf
egy mást érve kérve mérve
döfkölődjünk döf-döf-döf

jön az öreg kaláka
kávét darál — maláta
rajta fiam boeuf-boeuf-boeuf
kapcabetyár-palánta

Árvalány-hajcsárok! Átmentek-e kentek
a Sóhajok hídján?
Nem bíz mi, nem biznisz!
Tudományos ingerlicém! Átmentél-e (szívem csücske)
a Sóhajok hídján?
Nem bíz én, nem biznisz!
Csótányos... csótáros paripám! Átmentél-e, szép heréltem
a Sóhajok hídján?
Nem bíz én, nem biznisz!
Millpengős szeretőm! Átmentél-e 48-ban
a Sóhajok hídján?
Ötbillió ropogósért át bíz én!

Most a szereplők négykézlábra ereszkeenek, megalkotva a Sójajok hídját, s a következő nyögdecselesbe fognak, míg a felsoroltak átmennek a hídon:

a
ab
abc-áruáz
áruhas áruhá
abc
ab
a

Lúdtalpas tanéttók! Átjuttok-e

a Sójajok hídján?

(Leesnek.)

Tervszám-bondorítók! Átjuttok-e

a Sójajok hídján?

(Leesnek.)

Kutyakolbász-hamisítók! Átjuttok-e

a Sójajok hídján?

(Leesnek.)

Atommáglya-mumusok! Átjuttok-e

a Sójajok hídján?

(Leesnek.)

Akik az innenső parton maradnak, azok lesznek a hunyók. Tízről számolnak visszafelé: 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1... Miközben a számolás folyik, a többiek idegesen össze-vissza rohangálnak és azt kérdezzetik (a közönségtől): Ki tud egy jó atombiztos búvóhelyet? Ki tud egy prima atombiztos óvóhelyet? Pardon, búvóhelyet? A hunyók egyenként felordítanak: Meeegyek! A hangszóróból robbanás dőreje hallatszik. És mély intonációval: Semmi. Sem ők. Sem mi. Most a szereplők testikkel óvóhelyet formálnak, s egyiküket elrejtik. A bezárt ember keresi a kijáratot, de hiába. Közben az „óvóhely” a következőket mormolja:

pé
pévé
pévécé-szar
pévécé-szarkofág
pévécé
pévé
pé

Fehér galamb száll az elfehéredő világfalu felett, viszi a Szokol rádióba való hiánycikk pót-elemet.

Vagy megszokol vagy megszököl.
Ha megszokol, lesz Szokol.
Ha bánt a bánat — önvédelemből bekapcsolod a Szokol rádiódat.
Ha bánt a bánat — önvédelemből kikapcsolod a Szokol rádiódat.
Szent hírek.
Hír-szentek.
Falvédő színek. És évek. Évák.
Falvédő sziget. Pardon, szívek.
Falvédő réteg.
Falvédő rétek. Izé, retek.
Falvédő élet.
Falvédő, pardon, fajvédő irodalom.
Falvédő ima... duma...
Falvédő Julcsa.
Falvédő Miska.
Falvédő Borcsa.
Falvédő Pista.
Falvédő légyoltalom.
Fal legopince.

Legogyerek, legolány
boldog legoltalmat kíván.
Falvédő egylet.
Egyletben az erő,
csak ritkán jön elő.

Védelmék, védelméletek, végegyletek —
egész a végtelenségig. Origótól Kiskundorozsmáig.

Véderők védelgyengülésben:
most száll ki belőlük a pléhek.

(Fehér galamb képiben.)

Barokk, apardon, sarokk utánzatú kapu... kupavédők minden szerdán este hattól... Esti fényben... Bíborban, bársonyban, gyöngyös koszorúban. Esete válogatja. Védnemtők... mentők, sziréneznak... sziránáznak a menhelyre: hajtják a rohamkocsit, majd beleszakad a pedál. Amikor megérkeznek, egy men-helyes kislány köszönti őket muskátli bok... csokréta-val, óv-szeress dobozzal. A nemtők, pardon, mentők hálásan csipegetik a maradék írmagot — igazán szép tőlük — írmagjuk sem marad. A mentőöv ott marad a porban, pardon, borban, örök mementó muriként. A cím-jegyzék jön-megy, maholnap visszakiváncozok oda, ahonnan önként...es rendőrként távozott. Két annyi rőf-rőffel. Harmadnapos szakállal. Agyonturházva... pardon, túrázva, fel... elcsigázva. Oda se fütyül, hogy a hentesáru kezét fog a gyorsvonattal, kézfogásuk megpecsételi örök... török barátságukat. Ujjukon meghatóan csillog a sok hét karádys jegygyűrű. Lejárt szavatosságuk szimbóluma. Csókolózó galambpár telepszik a hófehér legelőre... lepedőre, burukkolásuk... burukkolásuk jelzi: készülődnek a nászutasok. A hamisított fuvarlevél rég kiállította nyalka verbunkját. Az ismert nagyvállalat dömperral szállítja őket a helyszín-lelésre. Darabját, pardon, párját, illetve: pártáját két hordó prima rézgálicért. Most már semmi sem áll útjában az üzemszerű kéjteljesnek. A termés jónak ígérkezik, csupán a görögdinnye betegápolója késik. Pedig a csinos aprópénz hajnalhasadáskor bejárja a veteményest, a heti dugványozás — ágyásonként két személy... igazolvány szükségeltetik —ma sem marad el. A maradékot — galambszívű édesanyák! — viszik a hetipiacra. Gábor Áron alul

eladják valamennyit, az utolsó szömgig. A tűz... vizhatlan nejlonzsákok esőért könyörögnek, magatartásuk nem méltó a szocialista ipar termékeihez. A tanácskozás díjtalan táncóráin szemérmesen... pardon, szemérmetlenül ropják... mint akiket az Isten is egymásnak teremtett. Három műszakban, melegcsákányváltással. Lottó-sorsolás húzza nekik művirágos-művirradtig.

Az élet szép, tenéked magyar rázzam?
A hálózati feszültség megrázó élményeit?
Érintésvédelemben jár Tas Huba Töhötöm
kerestetik... köröztetik magas fizetéssel.

Fehér galamb száll a falu felett,
viszi... hozza az én százvattos... vattás lelkendezésemet.
Arany pitykés... pitykos... pityókás Magyarország,
én csak rólad álmodom,
lesz még szőlő lágy kenyérrel,
darutollas Trianon!

Most pedig gondosan töröljük le a lábakat, és föl a falvédőre! Egy-kettőre! Ott a helyünk, bérelt helyünk. Albérletünk és főbérletünk. Egyénileg és kollektíve. Elkártyázva és üdvözülten. Atomális... pardon, atomális biciklivel. Hat lovas hintóporral. Négyökrös szekérrel, terágyás talicskával. Kormányozható léghajóval, balatoni gőzössel. Nemesi bandériummal. Cigányprímással, nótaszóval, nota benével. Háromszínű pálinkával... pántlikával. Túrós derelyével. Éjjel az omnibusz tetején. Jó fűszeresen, paprikásan. Hosszú lére eresztve. Bözsikével, Bodri kutyával, sátorfával. Akáclombos kisfalukkal! Föl! Föl! Ti fehér galambjai a völgynek. Pardon, a földnek, a magyar földnek. Gyerünk, gyerekek, ott mulatunk kedvünkre! Ne tolongjunk, mindenki fal... fölére. Csak tessék hímezni-hámozni. Fürge ujjal! S ha egyszer fönt leszünk, nem megyünk le! Soha, soha! Bárhogy is csalogatnak. Ámen. Á, nem...

mini-vigyor

vannak ezek a gumi törpék
(mese-ország nélkülözhetetlen figurái)
szépen kifestve: piros sapka kék nadrág piros lajbi
nevük lehet
dr. morgó, dr. haptic, dr. szendi, dr. szundi, dr. kuka
ha összenyomják őket
sípólnak:
hep-hep
hip-hip
esetleg: háp-háp
néha fölkapják a gumicsákányt
és elrohannak gumipitypangot bányászni
a sok nyomkodástól lekopik a festék róluk
azért persze még használhatók
szeretnek tévét nézni
az értelmesebbje írni-olvasni is megtanul(t)
közülük követte el valaki
a „Hogyan lesz a törpe óriás?”
című neo-darwinista biológiai mese-regényt
(törp-fejlődésről és más efféle turpisságról)
időnként megkapják hófehér k.-át
(nászi vágy a zavaron)
a héját eldobják
„sok nyomkodástól lekopik a festék”
aztán már esti emesével is be(m)érik
a távolságot (mint üveg golyót megkapják)
sokan nyugdíjba szeretnének menni
de nem úgy van az kérem
a gumira szüksége van a népgazdaságnak

(helyeselnék:

hep-hep

hip-hip

háp-háp [esetleg]

nagy kohókban beolvasztják őket
s cipőtalpat készítenek belőlük

ha van gumi talpú cipőnk
gyakoroljuk időnként a törpe-jarást (is)
mementóként valahogy így:

Kortársunkról jót vagy semmit!

a szörnyeteg — egész kedves fiú
jó modorú udvarias halk szavú
hosszasan ráz kezét
mélyen szemedbe néz
fölsegíti a kabátodat
kedélyesen válladra ver
meghív egy konyakra
érdeklődik „mi van veled?”
„mostanában olyan letört vagy...”
(a tüsszentést elsőnek kívánja egészségedre)
szívesen kölcsönad elsejéig
kezességet vállal érted az OTP-nél
olyan szimpatikus — szinte szeretni kell!
(erre maga is céloz finoman áttételesen
metafórákkal kibélelt puha mondatokban...)
nélkülözhetetlen társalgó
vasárnapi sétáinkon belénk karol
és bőbeszédűen magyaráz „az erőszak
történelmi szerepéről” Hegelről
„a negativitás dialektikájáról”
hogyan ő — személy szerint — mennyire
szükségszerűen van jelen körülünkben
tehát „semmi utálkozás” — barátságos
arcot kér megértést teljes diszkréciót
panaszcodik a megélhetésre
a helyi csapat védelmére
sértődötten fordul el ha legújabb „remek”
viccén nincs kedvünk nevetni
domesztikált példány
otthonosan jár-kel (házikabátunkban)
s egyre kevésbé világos: ki a szörnyeteg?
ő vagy mi

Átalakulatok

Mily tüde színfoltjai
a honi tájnak a nyírfák!
Fehér egyenruhát viselnek,
s álcázó, pasztellpuha lombot.
Nyíresek,
nyírligetek,
alájuk béke terítve,
virágmintás kartonkötény.
Mintha örökké zöld harmonikákat
huzigálna a szél.
Egyszer, amint kinéztem az ablakon,
épp hajigálták el levél-koszorúik,
a fehér ágak alatt
fekete alakok sorakoztak.
Majdnem felüvöltöttem:
Segítség!
Jönnek a nyírfák!

(1975)

Télapó mindig eljön

Télapó, pajkos szörnyeteg,
szemei elpattant bonbonok,
szakállá szikrázó üveggyapot,
karácsonyt szimatol csöpögő orral,
merev léclábain előkecmereg,
s megszállja a kirakatot.

Olajos halból emel barikádot.
körtekompóttal növeli a torlaszt,
májkrémmel vakolja az oldalát.
Pezsgő-tarackjait jókedvünkre irányozza,
megpukkadunk, ha parancsolja.

Kirakat ketrecéből hamar kidagad,
pultostul a bolt elmerül puttonyába.
Pofánkba dűnnyög fél kevertet:
— Tirára, Bumm, Tirára!
Álla alatt jóindulat redőzik,
piros képiből disznószem visít,
bakancsokat vezényel az ablakokba,
természetesen kipucolva,
kelletlen sorakozót karácsonyig.

Bratyizik: — Eljön Télapó!
Vállveregetéstől roggyan be a lábunk.
Havat pancsol sötét szempilla-ágra,
ajándékaival hengegőn dobálózik,
s küszöbünkre dermed kékre fagyott árnya.

* * *

Rémséges puttonya billen, mint a dömpér.
A szemünkből préselt hálakönnyet
nagyság szerint leltározza,
légmentesen záruló dobozba.
Lófogatát teherautóra cseréli,
reflektoroz, szirénával csönget,
a motorizált szeretet osztagai
éjjelenként udvarunkba jönnek.

És tavasszal is eljön Télapó!
Március neszeit fehér csönddé tapossa,
mert adni akar a vén telhetetlen,
csömörünk ünnepi fuvarosa.

Mikor folyónkban pucér nyár vigad,
jégtutajon érkezik meg,
porcelán szájjal rágszál jégcsapot,
hóharmatot dörzsöl hátunkra napolajként,
hogy csomagjai között kotorászhaszon újra,
érezve: ő az utánozhatatlan szívjóság.

Betáblázott már minden évszakot,
ajándékát dupla manccsal hozza,
nem védhető ki szörnyű szeretete:
nyögünk alatta fulladozva.

(1975)

Szociálpszichopatológiai jegyzetek

Az ő szexuális normáik mások.

A lakástulajdonosoké.

Férfiaké és nőké egyaránt.

(Csak vigyázz, nehogy teoretikus alapon fejtsd ki,
te lakástalan. Ez lehet ténymegállapítás,
helyzetfelismerés, statisztikai mutató, egyéb nem.

E jelenséget értelmezni nem vagy hivatott.)

Tehát: az én vágyam nem vágy.

Nem reális.

Az övék igen.

Valahol egész létemmel nem vagyok reális.

Az ő bujaságuk az én aszkézisem.

Éveken át.

Éveken, éveken át.

* * *

Ön jobbakat eszik, mint én.

Jobbakat iszik.

Ebből egyenesen következik,

hogy a gondolatai is értékesebbek.

(Kézét dörzsölve szokta mondani:

— Igen, kérem, a lét, a lét, az határozza meg a tudatot...)

Mit mondjak, még az ürüléke is finomabb eloszlású.

Mindent összevetve: Önnek, Uram, több joga van az élethez,

mint nekem. (Szerénysége tiltja ezt így kimondani,

de legalább egyikünk legyen következetes.)

Lemondok az Ön javára mindenemről.

Vegye nyakába rossz esélyeim,

melyek egytől-egyig rámtaláltak.

Ne felejtse el — nagy lehetőség ez:
Az örökösöm!

. . .

Mióta leemelték a szappan árát,
csupa orgonaillat vagyok.
Tudja meg minden orr!
Ó, érzem, érzem a jövő illatát...

. . .

Mi lenne, ha az újságok betű-függönyét
egyszer félrehúznám?
Micsoda kilátás tárulna föl!
Micsoda szem-bűvölő látvány!
Pislogásba fúlna a megpillantás gyönyöre...
Mert ott...
Hol is?

. . .

Szívesen részt vennék a Kocogó Mozgalomban
— nagy esti futások, persze a Margitszigeten,
a báméskodók sorfala előtt, valamikori egyesületi
melegítőben, lihegésem a többiekével elkeveredve —
de felszerelés hiányában
inkább vacogok.
Olcsóbb ez. Mindennapibb.
Igénytelenebb.
Egyelőre még egyedül.
S nem nyilvánosan.
Bár tudom, akadnának társaim, akik...
(Folytatni mint lehetne?)
Megtorpanok mozgalmam
szerény kezdeteinél.

. . .

Nem merem végiggondolni azt a szövevényt,
ami az életem.
Jobb a nem-tudás. A részletek fél-világossága.
De az egész maradjon csak homályban.
Így vagyok. Így gyújtom föl a villanyt,
vallok szerelmet, kötöm cipőfűzőmet.
Így bólintok fél-igazságokra,
fél-emberekre.
Szinte kedélyes ez az alaktalanság.
Nem kötelez semmire.
Csak ne akarja az ember összerakni,
csak ne próbálja darabjaiból megérteni üzenetét.
Részeimmel vonatkozom e rész-világra.
Ez minden; nem több, nem kevesebb.

(1975)

dilemma

Az aljasságra vicsorgó gyűlölet
Is eltorzítja az arcvonásokat.

(Bertold Brecht)

szerte a világon folynak
a felszabadító harcok;
mint a hírekből naponta kiviláglik:
eredményesen.
A szabadítók száma mértani haladvány szerint
növekszik,
s akikért a harc dúl,
egyre kevesebbek.
bolygónk kicsi a szédítő távlatoknak;
a kontinenseken összezsúfolódnak
az elhivatott fegyveresek.
ha már minden zúgot felkutattak,
és minden fűszál elnyerte szabadságát —
végül csak ők maradnak elnyomva, leigázva:
a szabadítókat vajon ki szabadítja fel?

(1979)

Elkésett sorok N. I.-nek

Huszonöt éve
fekete betűkkel
zizegte (sziszegte)
világgá halálhírét
az újság:
de hol a sírja,
de hol a sír?

Eltársai adták
hóhér kezére
(híven kiszolgálva az Eszmét
eszméletlenségig),
s merev hullája, mint felkiáltó JEL
(a morál függőőnya, meg/méretkezni
ma is!): a függetlenség
újbolí felfüggesztése
árán elnyerhető/elnyelhető
az ideiglenesen
házánkba állomásozó
(viszonylagos) örök béke.
Az elvek és a társak
egyelőre maradtak:
nekik nyerő futam volt,
neki halálos attack.
Hol a bitófa
—ártatlanságával meggyalázva —
a kötél, mely nyakára hurkolódott
(mennyi kéz készült csomóját kioldani...),
töltőtolla, sietősen rótt jegyzetei

egy m á s i k Magyarországról —
(ereklyék egy leendő múzeumban),
s hol sötétült rá
a végzetes éj zárkafala?
S mit mondhatott
az utolsó szó jogán,
mikor nyilvánvalóvá vált,
hogy nem csak élete —
minden elveszett!
Kinek az arcába vágta:
Nem fellebbezek!

S ott is,
ahol ki-ki magára dőbben
a pusztulás jegyével homlokán —
(f)éltette a demokratikus szocializmust,
a népet és a mozgalmat,
melynek élére kényszerült
a nagyhatalmi árulások útvesztőiben
(a vesztő helyéről már senki sem mozdította el).
De hol a sírja,
de hol a sír?

Mert nincs annak kegyelem, kímélet,
aki kibírta magában hordani,
ki merte végre mondani,
hogy többé nem a Dogma foglya,
s a dadogó igazság vezérli,
nem a Vezér által vezényelt
kórusban szolmizált szólamok

(a megrendelt tapsvihar sohasem
késett — ugye, összevert tenyerek,
s tenyérrel (is) összeverték?),
s bukdácsolva bár, de eljutott
a végső konzekvenciáig,
nagyobb hűség nevében, mint amit pártja
sulykolt belé,
melengetni kezdte ezt a cella-hűvös földet...

Elkéült, hullafoltos testét
hová dugdosták, rejtegették,
miért olyan félelmetesek a sírkőre véshető
dátumok, melyek közé élete beszorult
(mint nyaka a hurokba),
miért lapulnak (még mindig)
a szólíthatatlan tanúk
(tudásuk mocska nyelvükre tapad,
hangszálaik hazugsága pendül,
mint hamis balalajka),
némaságuk kísérete (kisértete)
behízelt, szlávos dajkaének:
borzongató duettjüket
ebben az internacionalista operettben
lelkes népecskék
élve(halva)zik.

Ebben az országban minden meszesgödör
gyanús,
háttha abban foszlott le róla
a hús,

s a cecium — a csontjaiból előviláglott —
gyász-fehéren virít
egy ismeretlen házfalon:
ez a sírja,
ha éppen akarom.
Merre szórhatták szét
vakító hamvait
(egy atomja se legyen azonosítható),
kegyetlen kézzel,
hányfelé?
Ó, ti hazai temetőik, temetőárok,
kietlen parlagok,
rengjétek, dohogjátok ki:
hol ez a drága halott?
Merre burjánzik fölötte
elárvult gaz, szélgyötörte gyom —
ha egyszer fecsegni kezd a föld,
rettegheti a hatalom.

S állítanánk majd márványobeliszket
erre a bujkáló, sirathatatlan sírra,
versengenénk, hogy belenézhesünk
ódivatú szemüvegébe (jövönket pillantani meg),
s tanúskodókban sem lesz hiány
a mártíromságról (mint már annyiszor),
de szörnyen elkésünk megint, mire oldódik a szájjár
(még akkor is, ha megbocsátasz...)
Öreg (barátunk),
tisztelt miniszterelvtárs úr!

(1981-84)

Közös gyékény

Nem tudom, mi az,
mit megtoroljak,
nem tudom, mi az,
mit elfeledjek —
s nem értem
saját habozásom:
nem érzek egyikhez
sem kedvet.
Kezemben reszket,
billeg a mérleg
(miért épp én ítélek?)
s mindkét serpenyőn
súlyra-súly;
bűnös, áldozat
farkasszemét néz —
és kínunk halhatatlanul.

Születésnap i búcsúzkodás Áron Nagy Lajostól

Elment a mester,
végleg távozott.
Nem lobban gyufa,
nem gomolyog szivarja füstje,
s léptei sem kopognak sietősen
a belvárosi kopott házfalak közt.
Kihűlt műterme is.
Mozdulatlanul dermedt irón, ecset,
a szűztiszta vásznak fölfeslenek,
leválnak a keretről.
Hangtalan szítál a por.
Nem osztja néki többé
kietlen parancsait a kor,
s ő gondjait nem felezi velünk.
Eltávozott a mester,
messze tűnt
kedves, ismerős alakja
(az emlékezet homályló tükrében
a sok-sok részlet nem lesz teljessé
összerakva),
s szíve se dobban a fogadott, szeretett Városért.
Pedig még nem mondott el mindent...
Aki annyi mindent körülünkben megért...
S fényektől vibráló vásznain
szelíd harmóniába fogva
lűktet a bántás, a kín.
A sérelem, mi haragját vívta ki,
ott, a képmezőn színes örvényléssel lázadt,
s elhajolt (nem görnyedt!) gúny és gáncs elől,
mert megtermett benne és megélt
a tehetség gögje: az alázat.

Hiába kiáltanak utána
a gömöri göndör dombok,
a pirosló bulgár erdők,
a finn öblök kék vízei,
a Pannon vidék igézetét
sugárzó akarattjai partok...
Az elmúlás szédülta ezt
a mesebelivé öregedett,
tisztességét, mosolyát
kudarcokon is átmentő arcot.
Álmai mélyvízében találkozott már
a ragadozó szörnnyel,
de felébredve, a józan reggelen,
akkor is, azért is
dacosan ecsetet fogott,
és megfestette a tűhegyes fogú,
sárgás szemű iszonyt.
Nem ecset, varázspálca tört el.
Elment a mester,
itt hagyott,
hűteni földi lázakat
fagyos földbe tért.
De műve él, pulzál és ragyog.
Örökünk a romlásból kimentett szépség.
A Balaton fölött meghasadó kék ég,
tündéri tájak zöld vadonja,
ahol szívesen elcsatangol a kényes képzelet —
s titkos ösvényre tévedve
találkozunk Vele...
Elment a mester.
Látjátok feleim,
ilyen egyszerű ez.
Született, élt, alkotott — anno...
Emléke az időn átdereng,
akár egy letakart pannó.

Strázsák

(töredék)

...kilépték már az időt és teret
a következő (férges ígéretek) hemzsegő)
korszakra is.
Ó, hogy járnak föl s alá:
hátukon megcsillan
az ismerős fegyver,
mellyel azokra céloztak,
akiket szerettünk...
Figyelnek összehúzott szemmel
(árnyuk messzire nyúlik
a magasra húzott falak mentén,
tövükben vér csillan, üvegcserep),
csupaszemek, csudára kitágult pupillák,
nagyítóüvegük elől
nem lehet elrejtőzni.
Jóbácsik ők, jóörök,
jószágosak a végtelenségig,
és természetesen: jót akarnak!
(Nem maguknak, hangsúlyozottan: nekünk!)
Jószándékukhoz nem férhet kétség;
mosolyognak és vállonveregetnek,
amitől megroggyan a lábunk,
fellépnek — ha kell! — operettben,
menetdalversenyen,
hogy örömet szerezzenek
a halgatag hallgatóságnak.
Diktafonba diktálják
az örömszabvány méreteit.

...

Tulajdonképpen unják már az egészet
— erről pusmognak néha egymás között —
nem értik, miért késik a váltás,
a váltáska egyre jobban töri az oldalukat,
egyoldalúan, egy oldalon
falaznak, vigyázva a kényes
egyöntetűsége,
egyesült erővel védelmeznek,
védegyletet alkotnak,
véderőművet építenek.
(Kinevezik a biztonság-biztost.)
Lépnek, lépegetnek,
lépésváltás nélkül,
visszeres lábbal,
reumatológiai rendelésre beutalva,
cserélve az elrongyolódott
lúdtalpbetétet, militáns kapcát,
szívesen ledobnák az elhivatottság
átizzadtmezét—
kissé fenyegetően hangzik,
hogy Ők áldozatot hoznak...
És vénülnek, ostoba vénemberekként
a múlttól fecsegnek,
egészségük romlik,
csak fegyverük hibátlan,
s ahhoz még mindig elég ravaszak,
hogy meghúzzák a ravaszt.
Álmatlanul bóbiskolnak.

...

Pókhálóval beszövik a szánk.
Mielőtt fölkiáltanánk...

Időváltozás

Állatkertben ordít a szamár,
esőt jelez — fő meteorológus —,
vízfejével bólint a hidroglóbusz:
helyeslése iratlan szabály.

Aki keres, furton-fúrt, talál,
erényes bűnt, mely olcsóbb, mint a lóhús;
bűvészkedése: bírói hókusz-pókusz:
lebernyeg lódít, és túloz a talár.

Csalánkoszorú — melegházból télen —
nyakamba vágva, hogy inog a térdem,
gyűlnek a hólyagok (bőrömre is).

Végállomáson nyitott öröm-remíz
vár kitöltött űrlapokkal...
Sajnos, a portás nagyot hall.

Üzenet a XIX. század költőjének

(dalszöveg)

Utassy J.-nek és Dinnyés J.-nek

Hej, Sándor,
van kosarunk már
az önkiszolgáló boltban...
Ha megrakjuk, a bőség kosara,
és állunk vele sorban.
Míg ácsorgunk a pénztárgép előtt,
beblokkolják mennyit ér erőnk.
És fizetünk,
fizetünk mindenért —
a megvásárolt bőség a miénk.
Jaj, Sándor,
ez nem a tizenkilencedik,
ez a huszadik század,
atomiszony, békeharc, ember-szabászat —
ez nem líra,
kínos epika,
elromosodott utópia.

Hej, Sándor,
van asztala a jognak —
alkalmasint ütni is lehet...
De kemény a fája, kőkemény,
s ha valami — nem az asztal reped.
Míg ácsorgunk a zárt ajtók előtt, —
elszámolják a (fél) munkaidőt...
És fizetünk,
fizetünk mindenért —
üresnél jobb a teli tenyér.
(ref.)

Hej, Sándor,
a szellem napvilága
nem ragyog úgy, mint a kikelet.
Takarékra csavarva a lámpa:
energia-felügyelet...!
A hasunk csapta el, bármi fura —
nem kell a magas kultúra!
És fizetünk,
fizetünkmindenért—
s nyitják előttünk máris a tért!
(ref.)

Magunk ünnepére

van egy ösvény a parkon keresztül
ki volt aki először a gyepre lépett
siettében közelítve és továbbment
ösvény vezet a parányi parkon át
most már őrzi lábunk nyomát
(ez az ösvény tied a te ösvényed:
te hívtál járni rajta...)
van egy ösvény a parkon át
jézustalan karácsony vacakol
csomagjait cipelő advent
ki volt az aki itt keresztülvágott
gyepre taposva szégyentelenül átment
(követői vagyunk mi is szégyentelenül:
jövünk — megyünk a parkon át...)
most már miénk is ez az ösvény
innen út nem vezet tovább

Fogyatkozó

(Barátaimnak, a „kilenceknek”)

Elindultak, ők, kilencen,
nem tért vissza, csak nyolc ember.

Mentek tovább nyolcasával,
hét nyomára hull ködfátyol.

Távozóban most már hét,
egyet elnyel a messzeség.

Hatot hívnak, szólongatnak,
öt hang az, ki válaszolhat.

Öten törnek át az erdőn,
négyre néz a hold, ha feljön.

Négyet visznek a vásárra,
a háromnak egy az ára.

Három alszik széna ágyon,
eggyel mélybe száll az álom.

Kettőre szór fényt a lámpa,
mégis egy ül egymagába,

Egymagába, hegymagába,
önmagának fellegárnya...

Szigetek

Lendvai barátainak

Állunk a félelem falánál
a határ innenső s túlfelén,
romló ideggel szót latolva
fürkésszük, van-e még remény?

Egymáshoz közel, mégis távol,
egy töről növe, csonkig metszve,
hatalmak, a kétes élű ollók,
belevágnak az elevenbe.

Fáj a szigetnek az a másik,
fáj az az elúszó sziget,
roncsokból is épülhet bármi,
amit a tenger partra vet.

S mormol a nagy víz, lassan kihordja
talpunk alól az anyaföldet,
állunk a félelem falánál,
és a sorompók legördülnek.

„nagyságrend”

én is nagyszerű
te is nagyszerű
külön és együtt — nagyszerű
egyenként egyénenként
egyedem-begyedemként
egy emberként
nagyszerűek vagyunk
ez egyszerűen nagyszerű
tulajdonképpen ha onnan nézzük (miért ne!) ő is
nagyszerű
ez csak célzóvíz nézőke nézőpont kérdése
a kérdésre viszont (előre) súgjuk-búgjuk daloljuk
írásba adjuk a választ
összességében is nagyszerű
ha nagyszerűségek összeadódnak nagyszerű
ha kivonódnak nagyszerű
minden (had)művelet ugyancsak nagyszerű
a miénk a mi nagyszerűségünk
bárhova tekintünk (bár...hova tekintünk, tekintgetünk?!)
nagyszerűségek még nagyobbyszerűségek
nem ismerhetünk (nem is merhetünk) más ragozást
nagyszerű nagyszerűbb legnagyobb
elvünk nem lehet más — nagyszerűvé válni
egy nagyszabású programban
a nagyszerűség elvi követelmény
sőt eleve elvi követelmény
ugyanakkor — mutatunk rá ujjal — régivel:
elvi-gyakorlati követelmény
cél és eszköz módszer vezérfonal
nagyszerű felemelő érzés
nagyszerűek közt nagyszerűvé válni
nevelni nevelődni
már pici gyerekkortól
egyesülni egybe hullámmzani

nagyszerű közösséget alkotni
nagyszerűen ki van ez tanálva
aki kitalálta — nagyszerű
aki végrehajtja — nagyszerű
nem dicsekvésként hat ha azt mondjuk:
nálunk a kisszerű is nagyszerű
a középszerű
a törpe-szerű
a kiskanál is nagykanál
a kis kanális is nagy kanális
a nagyszerűség állapota — természetes
a nem-nagyszerűség természetellenes
fajtalan nemtelen
nem is tűrjük
ezt írjuk a falakra plakátokra
hímezzük az alsóneműre
előjelzésként közhírré tehetjük
nem tagadható
állítható
(pontosan beállítja az állít-hatóság)
beméri szavatolja hitelesíti
állhatatosságunk — nagyszerű
(csak, csak — nocsak!)
ha fölépítjük — nagyszerű
ha lebontjuk — nagyszerű
persze meg kell mondani őszintén
akadnak még nem-nagyszerű dolgok is
nem nagy számban de mégis
szépséghibák múltó szeplők
foltok foltocskák
eltüntetjük őket folttisztítóval
tisztítótűzben vészben-viharban
a szeplőket sminkkel
(s mink el)

pöttyök pöttytavak tó-rendszerek
de ha bevalljuk — nagyszerű
végül is: a nem-nagyszerű is nagyszerű
alakulásában fejlődésében
nem titok ezen nincs mit rejtegetni
sumákolni
jellemünk szellemünk kellemünk
nagyszerű
gyakran vállon veregetjük magunkat
a tükör előtt — nagyszerű
nagyszerű vagy, öregem!
egymást is gyakran vállon veregetjük
öregem, te is nagyszerű vagy!
ha tetszik ha nem
a képébe üvöltjük a hitetlenkedőknek
a gyanús fintorgónak kétely- és mótelykereskedőknek
rontó-bontó jankóknak szemellenzékieknek
kart-karba öltve (járványok ellen beoltva)
föl s alá döngve a kockaköveken
csakazértis
„mi mind nagyszerűek vagyunk”

Egy feljelentés utóélete

Néha álmodom vele (rossz álom,
heves szívdobogás közt ébredek):
Ő jelentett fel hatvannyolc augusztusában
izgatásért...

(Pont engem, a kezdő tanárt!)

Társaságban valami olyasmit
kottyantottam el a bevonulás
hallatán: A fürdővízzel a gyereket
is kiöntötték...

Ettől az egy mondattól féltették
(akkor!) a „lenti” szocializmust.
Persze, tudjuk: vannak korszakok,
amikor egyetlen mondat is
túl sokat jelent.

Emlékszem mentségkereső dadogásomra
ott, a rendőrhivatalban...

De mentség nem találtatott!
Aztán álláskeresés, munka nélküli
hónapok, s mindenüvé kísérő (bizalmas!)
papírok.

Így jutottam lent(i)ről még lejjebb.
Az ő csillaga viszont akkor kezdett
emelkedni; előbb díszúttörőnek állt
a kiugrott kereskedősegéd, később
a mozgalomban tört, törtetett tovább...

(Tipikus hatvanas évekbeli karrier.)
Az általános iskolában ugyan kissé
nehézfejúnek bizonyult, azért húsz

év alatt kiizzadta a kötelező
stúdiumokat. Ma már egy megye élén
kultúrával kereskedik. (Mint hallani:
vacakul megy a bolt, de boltvezetőnek
lenni azért jó.) Végül is papírokkal
igazolhatja: diplomás ember. (Legfeljebb:
nem értelmiségi.)

Mostanában sokat gondolok rá.
Biztosan gyakran hívják előadónak:
világítsa meg a „nyíltság”, az „át-
alakítás”, az új politika lényegét.
Mostanában az jutott eszembe:
fel kéne jelentenem —
önmaga előtt.

(1988)

Hely(szín)lelés

Kiterítve hever a térkép
(bőrből, bőrünkéből van ez szabva),
tetovált számok sora rajta,
s fölötte: centivel kimért ég;

elmondom annak, aki ért még,
milyen siralmas ócska mappa,
kitömött hegyek: ó, mennyi vatta,
s lent hullámszik tengernyi kétség...

Nincs ezen kedves rajzolat már:
nyomott nyomok, anyátlan jegyek
(a megfejtés mind nehezebb),

sokatmondóbb minden adatnál
a szörnyűséges, földrajzi tréfa:
szakadék les a szakadékra.

„A költő felel”

Illyés Gyula emlékének

Feszült csend.
Egy kéz a naplót lapozza.
A fejek padra lapulnak.
A költőt kihívják.
„A költő felel.”
A költő rosszul felel.
Nem tud, csak egy mondatot.
A zsarnokságról.
A költőt megintik.
Jogtalanul.
Joggal.
Intő példája ott
lebeg osztálya előtt.
Mindmáiglan.

Elcserélt helyek

Megfonnyadt hirtelen a satnya pázsit,
leszáll (leszáll?) az első őszi köd
— oly házias, meleg pulóverébe köt,
s az alkony-kandalló megparázslík;

ha hinnéd (nem hiszed): miért lenne más itt?
A lefolyó eldugult, a csap csöpög,
lengnek (huzatban) a csipkefüggönyök,
az utcában kiadó garázs (varázs) nincs.

Otthon(od) ez is. (Akár a többi.)
A szomszédnak illik megköszönni,
hogy helyetted a lépcsőházat mossá...

Kihunyt a láz. (Jóra, rosszra.)
Arcod hűvös, mint a márvány,
koponyád belülről kiált rád!

neodad költemény, '86 I.

(N. J.-nek, szeretettel)

notórius motorszivattyú
kiondolálja kicsi kontyát
„üzemelnek” a vízikonyhák
előúszik a dilihattyú

csónakon jó statisztikus
prolongálja, hogy „maga ronda”
virágzik lom ^bos grafikonja
(a látvány kissé misztikus)

tapsol egy hurráoptimista
milyen az „két tenyér ha csattan”
forrongó frázis „néma katlan”
postára adják címke: „vissza!”

az ügyeletes zseni épp
retorzióért esedez
nem mindennapi eset ez
kéjlekát baltával veri szét

gurulnak az aranytojások
szana-széjjel toronyiránt
sok a Tiborc kevés a Bánk
ez már lassan meráni átok

család zavaró repülése
rajban húznak föl mint a fecskék
gyesen levő kismenyecskék
telepszene a rendelet szélre

pártában áll a derék Spárt(j)a
rá se hederít Tajgetoszra
elkelne most egy jó mítoszka
akár fejünk alatt a párna

amint az ukáz érkezik
megyünk törpének liliputba
meséink hősi pereputtya
tábla nélkül játszik remis-t

a lepényevés elmarad
bár elborít nyakig a lekvár
s lepényből készült emelet vár
aki fogatlan —nem harap

kilométer kövek mögött
latolgat egy-egy zszurnaliszta
emelkedik a „ probléma nyista”
noteszébe a légy „ köpött”

messzire halló baklövések
ez a legszebb (úri) vadászat
és a zümmögő gép garázshad
magától is „ erdőbe” téved

recsegve rágnak a molyok
szétmálik itt a tiszta (k)elme
szövedék szála szív(ós)-szerelme
fazonja hiába jól szabott

neodad költemény, '86 II.

pirulnak a prioritások
lakkozza őket lak-hatóság
jóléti közbotrány (f)okozásáért
kicsavarják a zuhanyrózsát

fölcuclizott jövőüveg
háttérben a háttériparral
a kéjes harci feladat
nyereség-borítékkal nyargal

az elosztás f(r)ázisai
benyomulnak a köztudatba
energia-hányad(ék)
hatványozottan megug(r)atva

kötöznek a titok-körök
csirizelnek vagy csiripelnek
a légszomjas belső fogyasztás
üres fazék: fedőt emelget

mint(h)a lakosok otthona
mintázva márkás marcipánból
kényes lován a tervt(y)udor
hivatalából kificáncol

édesem édességed olvad
mindig mondtam: „nagy itt a hőség”
nézzük hát tágra nyitott szemmel
amint a cukrosbódé dől szét

Coma la' Coma

(szonett + 1 sor)

Bárpult bálványa döng elő:
megvolt a mai áldozat,
belévájt körmöt és fogat
— ám nyakkendő, előkelő...

De rogyant már a friss erő,
függönyként hull az alkonyat,
előáll Mercedes-fogat
— üresen jár a mixelő...

Lesz itt még kéjes buja tor;
beszeszelt mozi-hercegek
fogódzva kánkánt lejtének,

panyókára vett atillás úr
csüördögölőbe belesántul;
tobzódik heje-huja kor...
(Ha nem itt, másutt, valahol.)

A naagy broongdresszus

Korhadt tuskókon üldögél és
tanácskozik a primpik népe;
kezüik meg lábuk összeté(p)ve
(hajfodrászuk az ismert szépez) —

gondolatnál itt több a részvét!
(Szabványuk ellen nincs, ki vétne.)
Szájukban ízes közlepeny pépe,
ki-ki rágja a maga részét.

Amit meg kell most hányni-vetni
az összeforrt gyülekezetben:
az a régóta vágyott döntés...

Hogy mi legyen „primpi-feletti”,
s — persze — „alatti” — könyvekbeszedten,
tollas „kívül vagy disznósörtés...”

A törvény is néma

Szívverésem árnyékában fekszel;
nem lehet senki védettebb nálad,
ha már e zugot magadnak fölaltad
„ezer esten át, ezer esten”...

Egymáshoz nőttünk elveszetten
összefonódva, mint az ágak;
törékeny-fehér gallyacska-vállad
halálig óvom, nem eresztem...

Néha kínosan faggatózunk:
miért csak most, miért ily késve...
s hova tűntek a tétova évek?

Miért feledkezett meg isten is rólunk,
amíg a törvény betűit kivéste?
(Konok kőábrái hallgatnak, nem beszélnek.)

röp-irat a nyolcadikról

rögtön egy óra, nemsokára itt a galamb, nekivágódik az ablaknak, aztán surrog, dobog a párkányon, vergődik, kínlódik, szárnyverdesésének puha puffanásai dobhártyámon halnak el. mintha át akarná fújni magát az üveg. fölborzolt tollgolyó. méghogy szelíd. begerjedt fúria.

már egy hete figyelem, mióta táppénzre írt az orvos. itthon, egyedül. pontban egykor érkezik — égi menetrend szerint. néhány kört ír le, aztán — gyerünk! vadultan klüszködik: szinte már idegeimben remegnek a bársonyos ütközések.

néha szünetet tart. félrefordított fejéből rám ejti piroskarikás szembogarárt. végiggurulnak rajtam a kíváncsi galambszemek. „engedjem be!” „nem engedem!” szürke. mint egy hamulebbenés, mint egy sírkődísz. mint egy hajnali látomás. nyakán körbefutó fekete gallér.

félek, egyre jobban félek. látom, lágyul az üveg, benyomódik. ez a rohadék madár akar valamit tőlem. tudom is, de nem mondom el senkinek. halott, öngyilkos nagyanyám lelke ő. szállni hív, utazni, elröppenni, csak be kéne eresztetni. csak ki kéne nyitni az ablakot. toronyház, nyolcadik emelet. belekapaszkodom a fotel karfájába, a kék térközre meredek. mindjárt egy óra. egy.

ébredés. bizalom.

(magnóvers)

valaki csenget.
ágyban vagyok, azonnal kiugrok.
fürdőköpeny, gyorsan — arra gondolok:
ez valami fontos.
különben is reggel még bármi történhet:
bármi jó.
bizalmat érzek a csengető iránt:
jóbarát, jó ember, jó hírt hoz.
tépem, rángatom a fürdőköpenyt,
nehogy lekéssek, elvétssem, elszalasszam.
előre kiszólok az ajtón a biztonság kedvéért:
igen, igen...
itt vagyok, itthon vagyok, hálától túlsordulva,
hogy fölkeresett, rám számíthat.
kiszólok, hogy előre halljam a hangját,
élvezzem érdeklődése kéjes örömét.
„ki az?”
„a postás.”
nem baj.
a postás is lehet jó ember.
a postás iránt is lehet bizalmat érezni.
sőt!
a postás levelet, pénzt hoz. a postás nagy közvetítő.
kinyitom az ajtót. sietve. sarkig tárom.
valóban ő áll ott. két levelet nyújt át.
sápadt — de ennyire? — vitaminhiány, vérszegénység,
gyakori önkielégítés — de tényleg, feltűnő ez a
sápadtság, ez a féhéren derengő kóros arcszín.
mindig ilyen. mindig nagyon udvarias.
szinte zavarbaejtő. félszeg. előre köszön.
rámlócsantja olvadékony alázatát.
most viszont gunyoros, kimért. félreérthetetlenül
megvető mosoly játszadozik orra alatt,

leborotvált macskabajusza nő, nődögél...

„uram! többször kerestem már önöket! (önöz!!!)
többször megkíséreltem (sic!) beszédni a tévédíjat —
eredménytelenül. (ez a választékosság megőrjíti.)
száz—húúúsz—foriiint.felszólítástishagytam.hiába.
kérem, fizesse be!”

rajtam a sor — undokul vigyorgok, vissza, rá.

„sajnálom, rosszkor jött.” (kegyes hazugság, mindig
rosszkor van, értheti, ha akarja... a feleségem magával
vitte az összes(?) pénzt. (valami húsz forintot kapart
össze az aprópénzes köcsögből.) „most, éppenséggel nem
tudom... nem tudok fizetni.”

„de uram! önöket képtelenség itthon találni!
különben is már két hete...

képtelenség! képtelenség!”

(csak hajtogasd, szegénykém, honnan veszi az ilyen
szavakat?)

perverz vágy fog el: szeretném megölelni,
megcsókolni, leütni, kirabolni ezt a nagydarab,
sápadt, kajla legényt.

mindenért ő fizetne meg.

tartozásomért, helyettem is.

lesmárolni, leütni.

ütni... ütlegelni.

szadizmust kiélni...

csak állok, mint egy sóbálvány.

várom, hogy előbb ő vonuljon el (vissza. legalább ezt.),
akkor megmarad sértett méltóságom.

(persze, az övé ugyanúgy.)

eszembe jut a sok borraivaló, tíz-húsz forintok,
amiket leszurkoltam neki, valahányszor
pénzkiüldeménnyel érkezett.

de most átmegy erkölcsi fölénybe.

áttűnik.

nem tudok mást: ütni kéne. a pofájába.

sápadt. vérszegény. pigmenthiányos.
kelt tészta arc.
puha, ernyedt izmok.
ragacsos, izzadó tenyér.
pénz. postás. reggel.

Görögös látkép

Egy kis kalandos utazás,
mint akit kivisz a huzat,
egy kis ellehetetlenülés,
amin mindenki jól mulat —

máris a búzös révbe érsz,
elrothad partra vont hajód,
Scyllák és Charybdisek közt
lengenek kalóz lobogók...

Szélzsákok — és kakasok
forognak (ész nélkül?) körbe-körbe,
havasi ember (hű maláj)
a bizánci kapunál tör be.

Narancsból hullik a parancs:
éghajlat legyen, mediterrán!
Pató Pál és Pató Pista
pipáznak a hűs verandán.

Varrósdobozból kigurul a
puha selyem gombolyag,
párnára hímzett kiscicák
négykezes(lábas)t játszanak.

Lepusztult mondatok

Ez most egy ilyen idő.
Leccsatolt vagy fölccsatolt órák.
Kiürült vagy kipukkasztott szózsák.
Finomra őrölt, alig fogyasztható fogalmak.
És hihetetlenül megnőtt étvágy.
Menetoszlopok, mozgalmi tréfák.
Viszketési, röhögési ingerek.
(És nem vakarózik, nem röhög senki.)
Rozsdaszirommal telehintett
kolosszális, működőképtelen szerkezetek.
Gépészek, népészek, szépészek (Szép eszek?)
(„gyanakvón, együtt”)
Tanácsadók, tanácsvevők,
tanácstalanok.
Visszakérik, visszaveszik,
visszaszármaztatják.
Hihetetlen.
(Nem is hiszik el.)
S holnap kinyílik egy újabb
(titkos) fiók, dosszié, páncélszekrény.
A Matrjoska bábuban
van egy kisebb Matrjoska bábu.
Abban egy még kisebb.
És így tovább. Vicces. És közben nő a viccet nem értők,
a poényilkosok elnémult tábora.
Igen, ez egy ilyen idő.
Aláírják, áthúzzák, átjavítják.
Aztán mégis csak összetépik, elhajítják.

Önhámozás

Áramok és iramok mély tűzében
ócska függönyként leng az alkonyat;
(beléfújnam zápult taknyomat,
aztán használt zsebkendőmmel is beérem...),

gurul a Hold, kiszolgált érdemérem,
vitézi lim-lom, penészes, holt kacat,
helyi érdekű égen bizarr vicik-vacak —
lassan eltűnik a balfenéken.

Hámozhatod magad, mint a hagymát,
réteg réteg után, a mag sehol,
(a kiskertekben kiskutya csahol),

rádöbbsz, mielőtt abbahagynád,
erőlködésed milyen sivár, sekély —
még jó, ha beföd a héj alatti éj.

Holland motívum

D. E-nek

minden úgy lesz mint régen mint a mesében
felépül (gyengélkedett) a szorgos babaház
kanári-fejhangon magyaráz: ígyaszép ígyajó
ígyaszép ígyajó ígyaszép ígyajó ígyaszép így
teremtés-negatív isten-negatív
szakadó lánc szemek izzó karikái(n)
buborékok „homogén világok” szállnak
(föl vagy le mindegy egyre megy)
sikoly a torokba visszatömve fuldokló kékülés
hátratekintve még: roskadó papír légihíd
leázó királynő-bélyegarcok
a kagyló hangtalan bezárul
a hal némán ellebeg

holt verseny

emlékkép (állókép állóvízben)
valamilyen futás — zsákba futás,
élboly vagy életboly
tarkójára lihegnek, sarkára taposnak
undorítóan izzad a mez — őny
ez egy őrült fontos verseny,
mindenki indult aki számít,
számol helyre tétre befutóra
és nem hiányzik a biztatás sem:
„a helyzet biztató
a lelkünk tiszta tó”
— miként P. L. írta, sehol sem
publikált bökverseben,
(egyszer majd rendezünk
bökvers-versenyt is)
még egy erőbedobás
és ott a célszalag,
de nem kiáll, leáll, lefitymál,
— pont ez a cél és pont ilyen? —
na nem erről volt szó,
nem ezt ígérték „nem lesz
földmíves az ígért földjén”
kiszáll a versenyből
(szállókép, szállóvízben)
és fülébe dugja a vigaszdugót:
„nyerhettem is volna
ilyen esélytelenül
kis különbséggel”

pedig annak idején
remekül kezdődött!
neki is eljött télen a nyári Mikulás
kis Jézus Téliapó Karácsony apó
a zöld parolis fenyvesből!
ki nyerte az ajándékversenyt!
kinek a játékvonata gurult legtovább!
kinek a csigája pörgött legtovább
és kit vettek fel elsőnek az úttörőbe
Rákosi pajtásnak jelenteni —
már nem is lényeges.
nyakkendők, nyaklevesek, rántott levesek;
nyerésben volt a nyeretlen osztály

az osztályharcot mindenesetre megnyerte
 csakaztán—
 lázasanépültek—mindenkiépülésére—
 a nyerőművek, a kétkedést elsodorták
 a tapsorkánok s bárki eladta apját-anyját
 egy tapsifülesért!
 nyeresre állt az ország.
 a kis ország kis embere
 munkaversenyzőnek álcázta magát,
 csak a hajmeresztő hajrában maradt le.
 vesztésről szó sincs:
 szólt a magyarázat,
 a szónok az emelvényről,
 az előadó a brosúrából,
 az ügyész a pulpitusról.
 és a verseny „fokozódott”
 nőtt a termés kő fal
 (a szilárd rés).
 mely mögött békeharcosok őrizték
 a mesebeli gulyást,
 csakhát minden éjjel
 hiába virrasztottak
 minden éjjel elloptak egy-két adagot
 (mikor mennyit)
 amíg ki nem derült —
 a jószágos ételosztó — maga a tolvaj.
 meg lehet érteni: ő is versenyben van
 lopott csalt kellett a kacsalábon
 forgó vilittyó — Babits Mihály szava —
 versenyben tűzték ki a győzelmi zászlót
 a marxengelsleninsztálin fokra
 ott lengett (versengve a széllal)
 míg ronggyá nem szakadt

na itt találod ki magad
 (találd föl) ebben a versenyistállóban
 bírd ki a birodalmat
 bírd ki azt, hogy te már „civil” vagy a pályán
 drukker vagy ellendrukker
 szurkolsz—feketítész
 egészen be—sötétedésig
 mert egyszer csak úgy döntöttél
 nem veszel részt ebben a holt versenyben

így aztán magadra maradsz
 felidézed az önveszélyes mágiákat
 elmerülsz a démonológiában
 belső maszkokat faragsz
 kipingálsz szelleműző színekkel
 és ajtód félfájára írod
 a rontásbontó varázsigét
 snézed — esővert ablaküvegen át —
 baljobbok masíroznak az utcán
 a pápai utcán a Hősök terén
 lecsapnak a pókhálós hőm — pörölyök
 kovácsolják — vérrel — vassal —
 az acélos szószószószót
 az egy a jelszót —
 amiből kettő is lehet
 válogatott államlegények
 államleányok párt — tatával
 hajukban szeméremszörzetükben
 menetdalverseny — osztagok
 szocialista nótafák
 álomfejtő brigádok
 frontális népfrontkaszkadőrök
 körtánc — körhinta — körkérdés
 ünnepélyen kiváltják
 — himi — humival —
 a zálogba tett történelmet

a beállványozott kupolában
 már készül a szekko, freskó, fiaskó
 sírnak a győztesek
 (mint tudjuk: nekik szabad!)
 örömkönnyeiket mutogatják
 vitrinbe zárják
 már osztják az örömfejadagot
 fonják a szögesdrótot
 minél szebb mintázatú legyen
 és olykor leteszik pihenni a
 lesipuskát amivel lépuffantják
 a nem szelídő vadat
 (elkészítik vadasan)
 párolog a gőz — elem
 gőzölög a gőzhenger
 megy a gőzbe (hom(l)okon)
 szaporodik a garázda
 s amikor hideg (keleti?) szél támad

össze lehet bújni a Keletiben
a gőz—elem melegében
minden osztály jó osztályzatot kap
dicséreteszt terítenek a rétegek
— rétest is nyújtanak — (ezt tudják nyújtani)
a gőz—elmi lakomára gyűjtünk
(nem akármire) kipirulnak az arcok
(tenyeres-talpastól) pukkannak a pezsgők
virágba borulnak a sztálinorgonák
készül a táncverseny
szünet nincs lekérés nincs
a nagyközönség pártjával ropja
bokázva (kukázva) — míg belerokkan
de vége nincs (nem lehet)
csakazértis — rokkantkocsi verseny
műkézenállás múltábvizit
mert ha a versenyszellem kiszabadult
—kiszabadítottákfelszabadították—
a palackból — oda—vissza nem tér
a megállóban üdvrivalgás
és egyre többen bámulják
üveges szemmel ezt a holt versenyt
ko—holt verseny — ellátástól vakulásig
(jegyrendszerig)
és az úr szózata hallik
a hasüregben

holt versenyben a szó a mondat
míg kioltja önmagát
a „költő ajkán” csöröm—pöröl
ám a költők is körömpörköltet zabálnak
pacalt tele szájjal
a nagy szólamok partján
eldugulásig
holt verset írnak (holt nyelven)
nem papírra (esetleg) vízre levegőre
dohány— és mennyboltra
salakpályára dünnékre sivatagra
az olvasó népnek
olvashatatlanul

Özönvíz-illemkódex

Nem kell figyelni az időjósok prófeciáira,
elég kitekinteni: itt hömpölyög az új özönvíz.
Felszaggatja a közel és távolmúlt gyökereit,
egyre könnyedebben lebegünk, emelkedünk.
Valami kéjes csiklandós érzés, ahogy elönt ben-
nünket. Nincs más teendő: berendezkedni az ára-
dásban. Megrendelhetők a víz alatti ágyak, ágyuk,
ágytálak, ágyékkötők. Mindenki csatolja föl uszo-
nyát, légzőkészülékét! Győzze le iszonyát! De sem-
mi vész: készülnek a vízhatlan bárók, bárcák, barak-
kok. Vidám pezsgésben többen pezsgőt bontanak.
Noé kinyitja a bárszekrényt, Ararát konyakot ve-
del. S nincs se barka, se bárka. Csak a buborékok
szállnak, csak a halak és halaskofák tátognak
békés egyetértésben.

„Fiaim, csak...”

most gyorsan sok versverset
kéne írni
(nem Polly titkát)
három-négyszeres
többszörös verset
(verset a köbön!)
Abszolút Lírát
abszolúte
dúdolni esti (virág)ágyakról
mesékről misékről
(Misákról nyet)
az ég bolt kirakatáról
és persze: Katáról
könnyű a Katót táncházba vinni
a nemzeti lejtőn
(különben is: nemzeti lejtés
ez a sikk!)
de nóta bene: más már a táncrend
(a táncrendőrség készültségben)
tűzoltóság vízagyúság díszőrség
szintén
a lírai (tandorii)líra
megrendelve az irodalmi kocsmában
az igazi melyet bármely tanszékről
pattant esztéta a (slicc)gomblyukába
tűzhet líristák sípisták hendiköppel
indulhatnak a versversenyben
most gyorsan sok versverset kéne írni

Félrearc!

Nem kötelező a győzelem;
a harcból félre lehet állni,
falból fal mögé, történjen bármi
azon a kiszemelt helyen,

izzad a népgyűlésterem,
szónoka testes, vidéki bácsi,
receptje: jófajta vegyes házi...
(Becsukott szemmel lenyelem.)

Ez a harc (biztos) nem a végső,
inkább tolongás (felfelé) a lépcső-
házban, mely ugysis leszakad...

Addig is mondd ki (teli szájjal),
amit a sarki fűszeres fájlal:
a „pult alatti” szavakat.

Tájkép, vértelen csata után

A nagy kísérlet immár véget ért;
s ujjonganak a ketrecek lakói,
szabadságuk nem tettett, valódi,
s letörlik szájuk sarkából a vért...

Az egyik így üvölt: szemet szemért,
a másik legyint, mit se tud most szólni,
az élete és néhány ócska holmi
mi megmaradt, s kicsit hálás ezért...

Aztán mindenki menten dolgára széled,
távolról hangzik csak elfúló hangú ének —
nem szárnyaló himnusz, inkább csak panaszdal;

feltépett ajtók, bűz, szemét vegyüléke;
senki se érti: mi történt, mi végre?
S hullakamrákból terülhet víg asztal...

A Mérleg jegyében

Hogy gondoltam végül, nem is tudom már,
csak azt tudom: tudatom egyre tompult,
az éjjelibe leszakadt pizsama gomb hullt,
s napról-napra áradt, dagadt a lomtár;

mester lapult és dicsőült a kontár,
ördögi kéz húzott ki minden kontúrt,
s lelkünkért lélekharang se kondult,
ha elkaparták a szellemi szemétdombnál...

Láttam (de minek?!): az élet valószerűtlen,
s támolygunk oszlohatatlan ködben,
hazug pofák, valamennyi ál-arc...

Most, hogy kinyílt a gyéres, bokros tisztás,
eldöntheted: csodát vagy mégis mit vársz?!
Csak meg ne fordulj, sóbálvánnyá válhatsz.

Duellum

(a lovagiatlanság szabályai szerint)
Egy néhai cenzornak,
ma „független” szerkesztőnek

(Volt) cenzorom, remélem, megbocsátja,
hogy búcsú nélkül nem hagyom magát,
s meglepetten szól: Nahát, nahát...
Vagyok önnek leghűségesebb' társa,

előre nézzünk, karöltve, ne hátra.
(A jó cenzor, az mindig megbocsát.)
Különben is, hiába áll tovább,
személyemnek messze nyúl az árnya...

Hallgatva ezt az őrült párbeszédet,
melyről nem tud az újkor krónikája
(vagy nem akar) e nagy szemforgató —

zümög „esti dal”, halálos altató,
kitörne már, s megdermed a láva.
(S önmagamtól szinte-szinte félek.)

Átvonulás

A változás lecsengett, célhoz ért,
milyen remek, hogy csendes, vértelen —
izzadt a fényes pofájú értelem,
s lessük, jó fiúk, ki kapja most a bért,

jutalmat, állást, szent babért,
s ki marad megint talpig meztelen,
fetrengve porba; mélybe; lenn,
pedig egyet mást ő is megtett azért...

A massa lágy, de szilárdul már a kéreg,
helyet talál magának a féreg és a véreb,
az esték lágy szava régi harangkondulás...

Mintha jártunk volna már e tájon,
ez istenverte, szikes, szűk lapályon,
hol engedélyezett a koldulás.

Tartalomjegyzék

Ifjúságom emlékműve	3
Bosszús induló	5
Hivatal	6
Idill	7
Ó, csak lennék olyan	8
Hősök	9
Vers	10
Van-e jogunk	11
Baleseti jegyzőkönyv egy gondnoknő haláláról	12
Önérzet	16
Megbolondulásig	17
A nagy hadművelet előkészületei	18
Fekete sügér	19
A szabadság tautológiai	20
Vád-dal	21
Zenon emlékére	22
Örök asszonyiság	23
Fiatal költők, 1969	24
Szélben	25
Az utca réme	26
napló	27
A futamodó balladája	28
Táncdalszöveg-töredék	30
A melós	31
Variáció egy sémára	32
army-hopp	34
hidegszik	35
Hétköznapi dal	37
fogócska	38
Édesség anti-reklám	39
Hirdetés	40
Kettős némaság	41
Balatoni képeslap	42
Szezonvég	43
Önéletrajz-törmelék	44
Idétlen idők	46
(Meg)oldás	47
Elégia	48
Szörny-falatozás	51
Rontott (ál)Balassi-strófák	52
Trance macabre	53
Pimaszolvány	54
controverzia poetica	55
Szervilis szemetes	56
Internacionális eset	57

napoleonardo da fincsi	58
Adydas Co.	59
dicsdöngetés	60
A jövő ősrégészeinek	61
Metamorfózis	63
lemondóka	65
Pá, pályázat!	68
Szembesítés	70
buzgalom	72
Falvédő szövegek	73
mini-vigyor	81
Kortársunkról jót vagy semmit!	83
Átalakulatok	84
Télapó mindig eljön	85
Szociálpszichopatológiai jegyzetek	87
dilemma	90
Elkéssett sorok N. I.-nek	91
Közös gyékény	95
Születésnap i búcsúzkodás Áron Nagy Lajostól	96
Strázsák	98
Időváltozás	100
Üzenet a XIX. század költőjének	101
Magunk ünnepére	103
Fogyatkozó	104
Szigetek	105
„nagyságrend”	106
Egy feljelentés utóélete	109
Hely(szín)lelés	111
„A költő felel”	112
Elcserélt helyek	113
neodad költemény, '86 I.	114
neodad költemény, '86 II.	116
Coma la' Coma	117
A naagy broongdresszus	118
A törvény is néma	119
röp-irat a nyolcadikról	120
ébredés. bizalom.	121
Görögös látkép	124
Lepusztult mondatok	125
Önhámozás	126
Holland motívum	127
holt verseny	128
Özönvíz-illemkódex	132
„Fiaim, csak...”	133
Félrearc!	134
Tájkép, vértelen csata után	135
A mérleg jegyében	136
Duellum	137
Átvonulás	138

180,— Ft

PÉNTÉK IMRE · HOLT VERSENY válogatott és új versek